

DECEMBER 2023

HET MAGAZINE VOOR (OUD)LEDEN VAN HET REGIMENT EN 42 BATALJON LIMBURGSE JAGERS | OPGERICHT 23.11.1813

DE LIMBURGSE JAGER

Operatie Interflex

Verkenners

Taptoe

COLUMNS

- 03** Voorwoord Regiments- en Bataljonscommandant
- 50** Nawoord voorzitter SVRLJ

NVHR

- 04** In memoriam Luitenant-Kolonel Ivor Wiltenburg
- 08** Kinderweekend
- 26** Naamborden overzicht
- 28** Naamborden
- 48** In memoriam

REÛNIE

- 05** Uitreiking Trouwe Dienst Medaille
- 07** Terugblik Dutchbat UNPROFOR IV
- 30** Bijeenkomst Community 42 Verkenningspeloton
- 40** Reünie SFOR 4

OP OEFENING

- 11** Optreden Verstedelijkt Gebied
- 14** Leiderschap en Teambuilding
- 20** 42 Anti Tank Peloton
- 23** 42 Verkenningspeloton
- 25** FURIOUS HUNTER
- 36** BIG FERRO 50 jaar geleden

TRAINING

- 16** Operatie INTERFLEX
- 18** Ondersteuning Operatie INTERFLEX

HISTORISCH

- 32** Verkenner door de jaren heen
- 41** Ernst Casimir Kazerne Roermond

MUZIEK

- 44** De taptoe

51 BESTUUR EN AFDELINGEN

COLOFON

Artikelen en foto's: zie artikelen

Redactie: Nico Vroom en Marit Veenstra

Opmaak: Ben Janssen

Druk: drukkerij Gijseberg - Maasmechelen - www.gijseberg.be

Voorzijde: Verkenner in Oostenrijk

Binnenzijde: ACie tijdens SFOR 4, Novi Travnik

Achterzijde: Busgeweer, speciaal geweer met korte loop en groot kaliber, voor Jager-eenheden in de 19e eeuw, gebruikt door Bondscontingent Limburgse Jagers 1842-1867, nieuwe aanwinst Historische Collectie Regiment Limburgse Jagers, in bruikleen van NMM.

**“WIJ ZULLEN DE KLEUREN VAN
ONS REGIMENT MET TROTS EN
PROFESSIONALISME UITDRAGEN.”**

**Luitenant-kolonel Rutger Saathof
Commandant Regiment Limburgse Jagers en 42 Painbat LJ**

Beste Regiments- en Bataljonsgenoten, belangstellenden voor ons Regiment,

Terwijl we het einde van het jaar naderen, is het wederom tijd om terug- en vooruit te kijken. In de terugblik wil ik reflecteren op de gebeurtenissen van het afgelopen halfjaar en aansluitend werp ik een blik op de toekomst.

Ten eerste wil ik stilstaan bij het overlijden van luitenant-kolonel Ivor Wiltenburg, op slechts 41-jarige leeftijd. Een uitgebreide necrologie leest U elders in dit blad. Evenals memoria van ons ontvallen Limburgse Jagers van verdienste wo Oud Gouverneur Baron van Voorst tot Voorst en Antoni gewaardeerden.

In de vorige editie begon de vooruitblik met de Regimentsweek die afgelopen juni heeft plaatsgevonden. Ruim 30 Limburgse Jagers zijn die week beëdigd in Venlo in aanwezigheid van de burgermeester van Venlo, de gouverneur van Limburg; de heer Roemer en in het bijzonder de ouders van eerste-luitenant Tom Krist. De moeder van Tom, Marianne Krist gaf hierbij een aangrijpende, maar vooral, prachtige speech over wat het betekent om Limburgse Jager te zijn.

Buiten onze eigen Regimentssportdag hebben we ook deelgenomen aan de jaarlijkse Brigadesportdag. Tijdens het traditionele brigade appel is onze eigen Limburgse Jager kapitein Verwijs uitgeroepen tot sportman van het jaar. Naast het gewoonlijke officiers- en onderofficiersdiner vond in juni voor de eerste keer het manschappendiner plaats. Eerder dit jaar hebben we, samen met oud-regimentscommandant Kolonel Ralph Goossens, het naambord mogen onthullen van sergeant der eerste klasse Robert Donkers. Inmiddels hebben wij hetzelfde kunnen betekenen voor korporaal der eerste klasse Luc Janzen en soldaat der eerste

klasse Azdin Chadli. Als commandant van ons Regiment ben ik vereerd om een rol te hebben gespeeld bij deze onthullingen en ben ik blij met de onderlinge verbondenheid die er nog ieder jaar is met de betrokkenen. Opdat wij nooit vergeten.

Los van alle regimentsactiviteiten hebben wij in juli de tweeweekse oefening Active Hunter gedraaid in Havelte en Marnewaard. In een doorlopend scenario hebben we daar gebouwd aan de getraindheid van de compagnieën (Alfa, Charlie en Delta) en het bataljon met de focus op de kracht van het snelle verplaatsen, en de vijand vertragen door hem te dwingen in het onoverzichtelijk terrein waar onze kracht ligt.

Onder leiding van 13 Lichte Brigade hebben wij in september deelgenomen aan de oefening Furious Hunter. Twee weken lang werd er in Duitsland geoefend op het plannen en uitwerken van militaire taken tijdens een grootschalig conflict. Samen met militairen van het Panzergrenadierbataillon 391 werd ook het Duits-Nederlandse pantserinfanterie-optreden wederom beoefend.

Na de eerdere oefening Steadfast Hunter, zijn Active Hunter en Furious Hunter onderdeel van het opwerktraject naar certificering van het bataljon. Als bataljon zijn wij onderdeel van de NAVO-flitsmacht en daarvoor maken wij ons VJTF (Very high readiness Joint Task Force) gereed.

In september namen wij in Eindhoven afscheid van onze Charlie compagnie. Na een korte speech en een toast Els betrokken onze Limburgse Jagers om de taak van 17 Pantserinfanteriebataljon over te nemen bij Operatie Interflex. Ook daar wordt L elders in het blad over geïnformeerd.

De komende periode is wederom goed gevuld. We gaan verder met de Hunter-oefenreeks. Ook zullen wij onder leiding van de Bundeswehr onze bijdrage leveren aan Grand Quadriga, de Duitse bijdrage aan de grotere NAVO-oefening Steadfast Defender. Het doel van de oefening is om de snelle inzet van meerdere strijdkrachten op de flanken van de NAVO te trainen. Voor ons specifiek is verdere integratie onder de Duitsers het doel. Grand Quadriga zal plaatsvinden van februari tot mei en zal het grootste oefenproject van de Bundeswehr in de afgelopen dertig jaar zijn. Tijdens deze oefening worden wij als bataljon gecertificeerd en zullen we de verplaatsing vanaf Oirschot tot en met Litouwen ook daadwerkelijk uitvoeren met onze voertuigen. Wij zullen de kleuren van ons regiment in deze internationale omgeving met trots en professionalisme uitdragen.

Op 14 maart zal Adjudant Theunissen zijn functie als Bataljon/Regiments adjudant overdragen aan Adjudant Smit. Op 28 maart zal de komende editie van Diner de Corps gehouden worden. Het Diner de Corps zal daarna opgevolgd worden door het Onderofficiersdiner en het Manschappendiner.

Het komende jaar zal gelijktijdig het voorbereidingsjaar zijn voor het jubileumjaar van ons Regiment in 2025. Op 1 juli 1950 kreeg ons Regiment de huidige naam en in 2025 zullen wij het 75-jarige bestaan bekronen met een groot feest. Ik hoop dat wij samen met u deze mijlpaal kunnen vieren!

Voor elkaar, Altijd!

LUITENANT-KOLONEL DER LIMBURGSE JAGERS IVOR WILTENBURG

Tekst | Kapitein (r) der Limburgse Jagers Lysanne Leeuwenburg

Een officer-scholar. Zo kan luitenant-kolonel der Limburgse Jagers Ivor Wiltenburg worden getypeerd. In zijn ruim 22 dienstjaren bij Defensie vervulde hij diverse operationele en academische functies. Hij overleed op dinsdag 5 september 2023 op 41-jarige leeftijd. Een terugblik op zijn carrière.

Op 13 augustus 2001 stapte Ivor het Kasteel van Breda binnen. Hier begon naast zijn officiersopleiding aan de KMA ook zijn carrière bij Defensie. De startfunctie vervulde Ivor als pelotonscommandant bij 12 Infbat, waarna hij in 2007 zijn eerste uitzending naar Afghanistan meemaakte. Als trainer en mentor van het Afghaanse leger leidde Ivor samen met de andere leden van het Operational Mentoring and Liaison Team (OMLT) buitenlandse militairen in Uruzgan op. Deze uitzending zou in het tweede, academische deel van zijn carrière bij Defensie een belangrijke rol gaan spelen. In 2009 volgde opnieuw een uitzending naar de Afghaanse provincie, ditmaal als TIC'er van Battlegroup 9. Enkele jaren later nam Ivor deel aan de ACOTA trainingsmissie in Burundi.

In Nederland ging Ivor aan de slag bij 42 Painfbat en kwam binnen bij de B 'Bulldog' compagnie. Hij werd hier pelotonscommandant van het antitankpeloton en aansluitend plaatsvervangend compagniescommandant. Later kreeg hij als compagniescommandant de leiding over de C 'Charlie' compagnie. Dit was ook het moment dat ik Ivor leerde kennen tijdens mijn stage bij de bataljonsstaf van 42 Painfbat in 2015. Als stagiaire had ik regelmatig contact met de vierhoeken van

de verschillende compagnieën voor het regimentsblad De Limburgse Jager.

Ons contact intensiverde toen Ivor in april 2018 bij de Nederlandse Defensie Academie (NLDA) ging werken. Ik was daar op dat moment zelf als reserveofficier geplaatst. Als een van de twee eerste officieren nam Ivor deel aan het Landmacht PhD-programma om zijn proefschrift te schrijven. Kenmerkend voor Ivor zijn academische spoor waren de zogenoemde 'zijprojectjes'. Hij haalde er veel voldoening uit om naast het schrijven van zijn proefschrift ook andere projecten aan te pakken. Dit zorgde voor een intensieve samenwerking en dierbare vriendschap tussen ons. We deden samen onderzoek naar het Nederlandse OMLT, de missie die hij zelf had gedraaid in 2007, en schreven het boek *Met geweer en geduld*. Trainen, advi-

seren en vechten met het Afghaanse leger in Uruzgan (uitgegeven door het Nederlands Instituut voor Militaire Historie). Het hoogtepunt van deze publicatie was het uitreiken van het eerste exemplaar aan de Commandant der Strijdkrachten. Onze andere zijprojecten waren diverse artikelen en een occasional paper over de Slag bij Chora, zoals de gevechten in de junidagen van 2007 in de volksmond bekendstaan. Ivor had als OMLT'er zelf deelgenomen aan deze 'Slag'. De afronding van dergelijke projecten werden steevast gevierd met een lunch in restaurant Chocolat te Breda.

Het OMLT speelde voor Ivor ook binnen het PhD-programma een belangrijke rol. In zijn jaren als promovendus hield hij het optreden van zijn eigen OMLT-team kritisch tegen het licht. Ivor vergeleek het adaptief

vermogen van de verschillende Nederlandse OMLT-rotaties in Uruzgan met die van de Britse en Belgische counterpart. Zij traden respectievelijk in Helmand en Kunduz op in ongeveer dezelfde periode als dat de Nederlanders in Uruzgan opereerden. Binnen de niche van Security Force Assistance (SFA), de benaming voor trainingsmissies zoals het OMLT, wist Ivor in binnen- en buitenland zijn stempel te drukken. Hij schuwde hierbij het delen van zijn soms zeer kritische mening niet. Zijn promotieonderzoek resulteerde in een indrukwekkend proefschrift, getiteld *Adapting to Improve: The Odyssey of the Operational Mentoring and Liaison Teams of the United Kingdom, the Netherlands and Belgium*.

De bekroning op Ivor zijn academische spoor binnen Defensie had plaats moeten vinden op 6 september jl. toen hij zijn proefschrift voor de commissie aan de Universiteit Leiden zou verdedigen. Helaas kon Ivor zijn laatste en belangrijkste gevecht niet winnen. Na een ziekte van twee jaar overleed hij een dag voor de ceremonie. Hij laat zijn vrouw en drie kinderen achter. De verdediging van zijn proefschrift zal op een later tijdstip alsnog plaatsvinden aan de Universiteit Leiden.

Ivor wordt gemist als dierbare vriend, behulpzame collega en trotse infanterieofficier van het regiment. Voor elkaar, altijd!

UITREIKING MEDAILLE TROUWE DIENST AAN DUTCHBAT IV

Geachte oud-leden van Dutchbat,

Mijn naam is Rutger Saathof, commandant 42 Pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers en het is een bijzondere eer voor mij om hier vandaag voor u te staan en samen met u de reünie van Dutchbat I, II, III en IV bij te wonen. Niet alleen is dit een moment van hereniging, maar ook een kans om onze erkenning en waardering uit te spreken voor de buitengewone inzet die jullie hebben geleverd, en een aantal van u te waarderen voor de Trouwe Dienst die jullie u geleverd heeft en waarvoor u de tastbare erkenning nog moet ontvangen.

In mijn hoedanigheid als regimentscommandant krijg ik meerdere keren per jaar de eer om onze mensen te waarderen. Functioneringsgratificaties, Tevredenheidsbetuigingen, medailles en Mobilisatie Oorlogskruizen zijn hier enkele voorbeelden van. Ook heb ik de eer om namens C-LAS naamborden van onze gesneuvelde helden te mogen onthullen. De kern van bovenstaande is dat we onze mensen een tastbare herinnering geven voor de inzet die zij namens de Nederlandse staat geleverd hebben.

FAMILIE DE JAGER

Daarnaast geldt dat dit de verbinding legt tussen jong en oud. Een verbinding die ik graag leg binnen de familie de Jager. Want **dat is namelijk wat jong en oud verbindt**. Een ervaring die voor de buitenwereld niet altijd te begrijpen is. Een ervaring die voor de één een mooie ervaring is, maar voor de ander een ingrijpende ervaring. Voor beide geldt: een ervaring die je je hele leven meeneemt. Jong en oud begrijpen elkaar hier. Jong krijgt deze erkenning en waardering vandaag de dag over het algemeen direct. Voor de oudere generatie, zoals bijvoorbeeld het mobilisatie oorlogskruis, ligt er nog werk te

doen. Voor beide geldt echter ook dat erkenning en waardering essentieel is.

Ik citeer hier een stukje uit de speeches die ik gebruik in mijn speech van de naambordonthulling en uitreiken van de mobilisatieoorlogskruizen.

“Dying for freedom is not the worst that could happen. Being forgotten is.”

Deze tekst staat op een monument in het plaatsje Rha. Deze tekst is wat mij betreft de kern en is voor u onverkort van toepassing. Vandaag heb ik eer en genoeg om de Trouwe Dienst Medaille aan u, die hier voor me staan, uit te reiken.

Het eerste Onderscheidingsteken voor Langdurige, Eerlijke en Trouwe Dienst werd in 1825 door Koning Willem I bij Koninklijk Besluit ingesteld. Een dergelijke onderscheiding was nieuw. In de 18e eeuw werden er nog maar weinig medailles uitgereikt en soldaten en onderofficieren kwamen voor onderscheidingen maar zelden in aanmerking. De eerste medailles voor deze rangen duiken in de napoleontische oorlogen aan Britse en Duitse zijde op. >>

De koning besloot dat de gediende jaren sinds 1813 voor het ereteken meetelden. De dienstjaren in de Keizerlijk Franse, Hollandse en Bataafse leger en ook die in de geallieerde legers telden niet mee. Het ereteken werd toegekend in brons voor 12 jaar en in zilver voor 24 jaar dienst. Bij Koninklijk Besluit no. 67 van 13 april 1859 werd ook een gouden medaille ingesteld voor 36 jaar dienst. Deze medaille voor trouwe dienst, die vandaag wordt uitgereikt, heeft onverminderd zijn waarde en is een blijk van waardering voor het werk van de onderofficieren van Dutchbat IV.

Dag en nacht staan wij paraat, we worden uitgezonden naar alle uithoeken van de wereld en we worden geconfronteerd met situaties die voor de meeste mensen ondenkbaar zijn. In enkele gevallen maken wij onomkeerbare opofferingen. Maar het waarderen van militairen gaat verder dan alleen onze taken erkennen. Een dag als vandaag geeft de oud-leden van Dutchbat IV iets tastbaars, symbolisch voor de herinnering.

Ik ga nu over tot de uitreiking van de TDM., Ik verzoek u, indien de gezondheid dit toelaat om te gaan staan. De Regiments adjudant zal de beschikking voorlezen.

Ik sluit af. Ik vind dit om 2 redenen belangrijk. Allereerst heeft het personeel van de Krijgsmacht recht op de waardering voor het feit dat zij de staat gediend hebben met de daarbij behorende onderscheidingen. U, leden van Dutchbat IV, heeft zojuist de TDM in ontvangst mogen nemen. U mag hier trots op zijn. Ik hoop dat deze medaille voor u een tastbare herinnering zal zijn en blijven. Er is namelijk niets wat voorgoed verdwijnt als men de herinnering bewaart. Want daar ligt de kern van erkennen en waarderen. Herinnert blijven worden voor de inzet die u heeft geleverd namens de Nederlandse staat, als individu en als groep.

“Lest we forget”
[opdat wij niet vergeten]
Dutchbat IV

REÜNIE DUTCHBAT I-II-III-IV UNPROFOR 1994-1995 | BOSNIE

Samenvatting Speech Kolonel BD Theo Damen

In de serene ochtend van 4 november 2023, temidden van Dutchbat IV, stond Kolonel bd Theo Damen op het podium in Barneveld. Zijn woorden droegen de zware last van herinneringen en eerbetoon, uitgesproken namens Ries Engbersen, wiens onvervangbare vastberadenheid hen naar deze bijeenkomst had geleid. De erkenning en waardering voor A-Compagnie Dutchbat IV Griffin, vooral door Ries' toewijding, waren de drijvende kracht achter deze reünie, die voor hen geen eindpunt markeerde, maar het begin van volledige erkenning en waardering, vergelijkbaar met Dutchbat I, II en III.

Namens Ries verwelkomde Theo allen hartelijk op deze unieke reünie, waarin alles wat Dutchbat heette, van I tot IV, nu op gelijke voet stond dankzij deze geïntegreerde bijeenkomst, waarbij alle vroegere schaduwen vervaagden.

Theo, Commandant 42 BLJ tussen 1993 en 1996, waarin hij achtereenvolgens Commandant Dutchbat IV Griffin werd, gevolgd door Commandant IFOR I, nam het publiek mee terug naar het begin van de rood-groene Limburgse Jagersdraad in Seedorf. Deze draad liep door het 42e Pantser Infanterie Bataljon Limburgse Jagers naar Dutchbat IV Griffin, dan naar IFOR I en weer terug naar 42 BLJ, symbolisch voor een intense periode.

Hij schetste de uitzending van A-Cie in voormalig Joegoslavië, beginnend met het voordetachement dat eind juni uit Seedorf vertrok en zonder problemen aankwam in Simin-Han. Echter, de harde realiteit sloeg toe bij de eerste slag, die twee dagen werden opgehouden bij een roadblock, een doelbewuste actie van UNPROFOR-pestertijen. De laatste slag leidde vrijwel rechtstreeks naar Tuzla Airbase om een tentenkamp op te bouwen voor de vluchtelingen uit Srebrenica.

Theo deelde het verdriet over het verlies van soldaat der Eerste Klasse Raviv van Renssen van het 13e bataljon lumbi op 8 juli 1995, een vuurdoop voor de Acie die hen direct confronteerde met de harde realiteit. Naast hun normale taken rustte in de maand daarna een zware taak op hen: UNHCR ondersteunen bij het vluchtelingenkamp op Tuzla Airbase. De handen uit de mouwen steken was geen probleem, maar de mentale impact op de jonge mannen en vrouwen was enorm.

Na de routine van basediensten en patrouilles, escaleerde de spanning vanaf september 1995, met frequentere dresscodes rood vanwege NAVO-luchtaanvallen. Blauwe opdrachten met een groen militair randje werden ontvangen, waarbij FAC'ers op stand-

by stonden en zelfs daadwerkelijke inzet in Bosnisch-Servisch gebied plaatsvond. Tijdens deze periode wierp het Dayton Peace Agreement zijn schaduw vooruit, en A-Cie kreeg de opdracht de onderhandelingen tussen strijdende partijen te beveiligen en begeleiden op Checkpoint Alfa Nul.

De werkelijke besprekingen vonden plaats onder leiding van Second Kapitein Jan Vonk, en de onderhandelingstafel werd sierlijk ingericht met PR voor Nederland, de Bataljonsvlag als tafelkleed,

en de beruchte blauwe stickers van A-Compagnie. Deze onderhandelingen waren bouwstenen voor het Dayton Peace Agreement, waarmee de UNPROFOR-missie in december overging naar de Implementation Force Mission (IFOR) onder NATO Commando. Daarmee kwam de rood-groene draad weer in beeld, richting IFOR I, waarvan 42 BLJ de kern zou vormen.

Uiteindelijk ontving A-Cie de terugtrekkingsopdracht, met de Commando-Overdracht op 4 november. Door plotselinge sneeuwval vertrok de eerste shift pas 4 dagen later, en medio november keerden iedereen terug naar huis.

In deze samenvatting van zijn toespraak benadrukte Theo de operationele geschiedenis van A-Cie Dutchbat IV Griffin. De geschiedenis staat als een huis, maar de pijn van toen en nu kan geen bijeenkomst verzachten. Toch verheugde het Theo dat vandaag de operationele geschiedenissen van Dutchbat I, II, III en IV voor het eerst aan elkaar werden vastgemaakt, waarmee A-Cie Dutchbat IV Griffin niet meer apart stond, maar samen met de andere drie Dutchbat's in het volle zicht en licht. Hij feliciteerde en complimenteerde allen, en wenste hen namens Ries een fantastische Dutchbat-bijeenkomst in Barneveld.

HET KINDERWEEKEND VAN BLJ

Tekst: Sgt Schoonderbeek Foto's : Tom Dijkmans

Tegen het einde van de zomer was het dit jaar weer tijd voor het BLJ kinderweekend! Dit jaar vond deze plaats in het weekend van 25 en 26 augustus. Op zaterdag kwamen de kinderen vol enthousiasme en licht gespannen aan op de kazerne. Samen met hun ouders werden zij ontvangen door de adjudant Buijsman en onze BA de adjudant Theunissen. Onder het genot van een bekertje limonade of koffie werd iedereen voorzien van de gebruikelijke huishoudelijke mededelingen en alvast warm gemaakt voor een weekend vol plezier.

VERJAARDAG

Binnen familie de jager kan een verjaardag van een van de kinderen natuurlijk nooit onopgemerkt blijven. Toen de beiden adjudanten ter oren kwam dat er sprake was van een jarige onder de deelnemers werd deze natuurlijk even in het zonnetje gezet. Glunderend ontving de jarige job de felicitaties en werd daarbij toegezongen door iedereen. Na het betrekken van de veldbedjes in de boogtenten, met de net gekregen goodie bag nog in de hand, werden de kinderen op basis van leeftijd in drie groepen ingedeeld. Enthousiast en misschien zelfs een beetje ongeduldig stonden zij klaar voor alles wat het weekend hen zou brengen.

KOKEN MET STREPEN

De eerste activiteit was genoemd "Koken met strepen", een introductie als het ware in de militaire cuisine. Begonnen werd met het "wolpakket". Wat eet mamma of pappa eigenlijk te velde? Aan dit onderwerp was duidelijk te zien dat dit de interesse had van menig kind. Ongetwijfeld was deze nieuwsgierigheid enigszins versterkt door de verhalen van pa of ma vlak na thuiskomst van enkele weken op wol te hebben geleefd. Tot hun grote verbazing constateerde dan ook de meeste kinderen dat het eigenlijk best wel lekker was, zo'n wolpakket. Naast de rantsoenen kon natuurlijk ook de veldoven niet achterwege blijven. Het oer-Hollandse maal Aardappelen

met Penen werd hier geserveerd. Volstrekt volgens de rijke militaire traditie was deze maaltijd uiteraard licht gegarneerd met de onvermijdelijke zandkorrels. Om het plaatje compleet te maken werden de kinderen ook voorzien van de les onderkomens.

XXL OPBLAASSTORMBAAN

Met de buikjes vol was het tijd voor de volgende activiteit; de XXL opblaasstormbaan! Minstens zo fanatiek als de ouders begonnen de kinderen aan het parcours met hun bekertjes water in de hand. Het doel? Zoveel mogelijk water over houden per baan en meer banen doen als de rest. De wil om te winnen was hier ruimschoots aanwezig met de een nog fanatieker dan de ander.

Voor wie nog energie over had kon deze zeker opmaken in het laatste onderwerp van het middag programma. De XXL opblaasstormbaan werd vervuld voor de echte hindernisbaan met veel opdrachten waarin goed samengewerkt moest worden om te kunnen slagen. Een van de opdrachten was bijvoorbeeld de indianen-

“Beeld van Werk en Saamhorigheid.”

brug. Hoewel uitdagend en misschien wel een beetje eng voor sommigen was het eindresultaat vooral een hoop glunderende gezichtjes.

FRIETKAR EN STRATEGO

Voor het avondeten hadden de meeste kinderen wellicht weer Aardappelen met Penen verwacht maar het was nu tijd voor een andere militaire klassieker; De Frietkar. Na een drukke dag vol pret ging dit maal er goed in bij de meesten en was het tijd voor het avondprogramma op de Oirschotse heide.

Het eerst volgende onderwerp op de planning was Levend Stratego. Wederom was de wil om te winnen sterk aanwezig bij zowel ouder als kind. Vurig werd er gepoogd de vlag van de tegenstander te veroveren en op zijn minst even vurig werd de eigen vlag verdedigd. Er werd geen duimbreed aan “de vijand” gegund met als eindresultaat een mooie wedstrijd met zowel vermoeide kinderen als ouders.

RODE LANTAARN

Inmiddels was het goed donker aan het worden in de Oirschotse bossen. Tijd voor het spel “de Rode Lantaarn”. De spanning was om te snijden en zo stil en stiekem als ze konden kropen de kinderen “Spichtig” richting de rode breaklight aan de andere kant van het boscomplex. De weg tussen henzelf en de rode breaklight lag bezaaid met krakende takken en “wachters” die het op hen gemunt hadden. Ieder geluid kon hun positie verraden en hen naar hun kans op de “buit” van snoepjes verpesten.

Na terugkomst op de kazerne wachtte hen nog een verrassing bij twee myste-

rieuze tenten. Hier was een heuze night vision course opgezet. Uitgerust met echte nachtzichtmiddelen konden de kinderen hier een parcours afleggen in de duisternis. Meerdere keren klonken de woorden cool en gaaf vanuit de tenten. Tom Cruise was er niets bij in de beleving van velen.

Kinderbedtijd was nu wel ruimschoots aangebroken en vermoeid maar vervuld gingen de kinderen op hun bedje liggen. Voor de ouders was er natuurlijk nog wel even tijd voor een klein borreltje en deze werd ook zeker nog even genoten. Niet al te veel later was het voor de ouders ook tijd het veldbed op te zoeken. Het programma van de volgende dag begon immers weer vroeg.

REVEILLE EN OCHTENDSPORT

Om 0700 uur werden alle ouders en kinderen gewekt in militaire stijl met een “reveille”. Iedereen moest zich zo snel mogelijk aan kleden en zodra iedereen wakker was begon de ochtend sport. Dit was toch wel weer even wennen voor de meeste ouders omdat het voor sommigen toch wel weer >>

“Samenwerken”

even geleden was dat ochtendsporten. Aan het enthousiasme van de kinderen was het in elk geval niet te merken en vol goede moed werd er begonnen aan een nieuwe dag.

Na de ochtend sport was het tijd voor HPG'n en voor de ouders ook nog voor een bakje koffie of thee. Nadat iedereen zichzelf helemaal had opgefrist, een ontbijtje en LUPA had gepakt was het tijd om richting de bus gaan. Dit was net als, bijvoorbeeld de bus op de terugweg van SOB, geen bus die je wilde missen! Om 0900 precies vertrok deze bus namelijk richting Toverland!

TOVERLAND EN BBQ

Enmaal aangekomen in Toverland kon de pret niet op. Achtbanen, klimrekken, speeltoestellen en glijbanen, overal werd gebruik van gemaakt. Alle leeftijden hebben zich hier prima vermaakt in dit park Na nog zo'n drukke dag moeten de ouders en kinderen natuurlijk nog wel iets eten voor ze op huis aan gaan. Dat had de organisatie prima verzorgd in de vorm van een BBQ. Met de buiken vol lekker gebrad sloeg echter de vermoeidheid na twee intensieve dagen toch wel toe. De kinderen waren nog steeds onderste boven van alle geweldige indrukken en mooie momenten die ze samen met hun ouders beleefd hadden dit weekend (en de ouders toch wel). Aan alles komt een eind, zo ook aan dit weekend.. Al met al een enorm succes waarbij 91 kinderen en 60 ouders een super leuk weekend hebben gehad. Elk jaar zien we een toename qua aanmeldingen en het enthousiasme van kinderen en ouders is voel- en meetbaar.

BEELD VAN HET WERK EN SAAMHORIGHEID

Kortom dit weekend heeft geresulteerd in een inzicht in het werk van de ouders en een kijkje in de keuken van Defensie. Kinderen hebben een beeld gekregen wat hun ouders op werk doen, wie hun collega's zijn en wat voor spannende materialen aanwezig zijn bij Defensie. Tevens hebben deze dagen de saamenhorigheid tussen de collega's versterkt en hebben we de kinderen een onvergetelijk weekend bezorgd! Organisatie bedankt voor het organiseren van dit geweldige weekend en voor het beschikbaar stellen van al het materiaal!

OPTREDEN VERSTEDELIJKT GEBIED

Tekst | Limburgse Jager Skye Smith - Foto's | Tom Dijkmans

Wat is Optreden verstedelijkt gebied?

OVG is een gevechtsvorm of optreden waarbij het grotendeels gaat over het optreden in huizen, dorpen of steden. Je moet dan denken aan huizen binnenvallen en overnemen, hoe je een gevecht wint van de vijand in dorpen of steden. Zoals wellicht verwacht kan dat op heel veel verschillende soorten manieren. En zijn er verschrikkelijk veel verschillende dingen die men kan gebruiken om op te treden. Dat is dus wat wij de afgelopen weken hebben geleerd en waar ik jullie over ga vertellen.

VOORBEREIDINGEN

Voordat we iets gaan doen gaan er natuurlijk veel voorbereidingen aan vooraf en zo was dat deze keer niet anders. We begonnen al weken van tevoren met de basics. Bij basics moet je denken aan de verschillende manieren hoe je je wapen vast kan houden tijdens OVG of hoe je zo snel mogelijk storingsen op lost. Maar ook iets simpels als de positio-

“We begonnen al weken van tevoren met de basics.”

nering van je voeten tijdens de verplaatsing door een gang of ruimte heen. Toen dat eenmaal klopte en we die principes snapten, konden we verder. Het volgende stapje was de theorie. Wat is OVG nou eigenlijk? Wat doe je? Waarom doe je het? Maar ook bepaalde tactische zaken. We waren bijna helemaal gereed om OVG in te gaan. Middels een praktijk oefendag (POD) hebben we de laatste puntjes op de “i” gezet.

OPTREDEN VERSTEDELIJKT GEBIED WEEK 1

Week 1, zondag naar de kazerne om alles in te pakken om naar het ISK te gaan, waar we onze drills gaan beoefenen in een oefendorp genaamd “Oostdorp”.

De eerste paar dagen lag de focus puur op de eerste stap van OVG. De instap maken en kamer(s) zuiveren. Hoe doe je dat? Je komt aan bij het huis met je groep van 8 man onderverdeeld in 2 aparte groepen van 4 man die wij sticks noemen. Je zorgt eerst dat je een goed beeld krijgt van het huis en of je al bepaalde dingen kan zien of onderkennen die cruciaal kunnen zijn in latere fases. Dat eenmaal gedaan hebbende begint de instap. De instap kan bijvoorbeeld in een raam of deur. In dit geval gingen we via een raam. >>

De eerste twee man van de voorste stick rennen op het raam af om het raam te breken en te beveiligen. Is dat eenmaal gedaan sluiten de laatste twee aan en wordt de instap gemaakt. Je staat in de kamer.

Techniek kamers en gangen zuiveren

Op dag 2 en 3 gingen we technieken beoefenen binnen de kamers. Deurposten controleren middels de pie-methode. Dit is een stapsgewijze manier hoe je zo veilig mogelijk een kamer in kan kijken door voor de deur langs te verplaatsen. Ook hebben we de instap zelf beoefend tot en met de laatste controles en checks, voor je de volgende kamer in gaat. Na urenlang dit geoefend te hebben, waren we klaar voor de volgende stap, namelijk de gang zuiveren.

Op dag 4-5 hebben we eigenlijk alle focus gelegd op de gang en het zuiveren van de volledige benedenverdieping. Dit deden we door van kamer naar kamer en van gang naar kamer te gaan op een zo'n snel mogelijke en efficiënt mogelijke manier. Toen we dat eenmaal goed snaptten konden we wat verzwaren voor ons zelf toe gaan voegen. Daarbij kan je denken aan obstakels en hindernissen op de kamers dan wel de gang zoals een kast, banken, stoelen maar ook levende obstakels zoals Tango's (vijanden) en Sierra's (burgers) om te kijken hoe we daar mee om zouden gaan en op zouden handelen. In mijn eigen ervaring vond ik dit het leukste en meest uitdagende moment van de week. Het verkrijgen van visualisatie of een stuk inlevingsvermogen, is hierdoor een stuk makkelijker

Na een week goed getraind te hebben en het gedeelte benedenverdieping onder de knie te hebben gekregen, waren we klaar voor de tweede OVG-week.

OPTREDEN VERSTEDELIJKT GEBIED WEEK 2

Zuiveren bovenverdieping

Dag 1 was grotendeels herhaling waarin we weer veel terughaalde van de afgelopen week. De instappen, de kamers zuiveren en de benedenverdieping nemen. Hierna waren we klaar voor dag 2. Hier moesten we hard aan de bak met het overgaan van benedenverdieping naar bovenverdieping. Dus hoe je dan de trap gebruikt en hoe je zo snel en veilig mogelijk boven terecht komt. De truc daarachter is de snelheid maar ook de rust behouden

van de benedenverdieping en die meenemen naar boven. Hoe krijg je dat onder de knie? Als de eerste stick de beneden verdieping heeft gezuiverd vraag je om de rest van de groep die de boven verdieping gaat doen. Die gaan dan in een formatie van 4 personen de trap op om daarna dan weer zo snel mogelijk de eerste de beste kamer in te duiken zodoende uit die gevarenzone te blijven.

Verplaatsen en zuiveren dorp

Is dat eenmaal gebeurd dan gaat het spelletje lopen. Eigenlijk is het niet anders dan de benedenverdieping. De deur gaat open en de eerste man start de scan op. De instap wordt gemaakt. De kamer wordt gezuiverd en de stick maakt zich weer gereed voor de volgende kamer. Dag 3 was wel een ander verhaal. Op deze dag hebben we extra aandacht gegeven aan de wijze van verplaatsen buiten de huizen. Met andere woorden, hoe verplaats je je in het dorp zelf. Dit deden we niet alleen bij licht maar ook bij duister. Dit vond ik zelf een van de gaafste en spannendste aspecten van grootschalig OVG. Je bent zeer kwetsbaar en daardoor kan je ook geen enkel fout maken. Met een specifieke tactische verplaatsing, Urban Movement genoemd, gaat de groep of het peloton door het dorp heen. Van huis naar huis over de weg waarbij je constant op zoek bent naar dreigingen in het dorp.

Dag 4 gingen we alles samenvoegen. De verplaatsingen, de instap, het zuiveren van de benedenverdieping, de trap, de bovenverdieping en het beveiligen van het huis zodat de andere groepen en of sticks verder het dorp in kunnen trekken.

FINALE DAG

Dag 5. Wij konden nu alles laten zien. Je voelde de spanning in de lucht hangen. Iedereen had er zin in en was er klaar voor. De laatste voorbereidingen werden getroffen en het ging beginnen. De opdracht die wij hadden gekregen was om 4 huizen in te nemen, waardoor we een stabiel punt hadden in het dorp om vanuit verder te vechten. Toevallig was ik de eerste man van mijn peloton. Ik mocht het aftrappen! Ik zou de eerste instap gaan maken. Daar gingen we dan al rennend naar het eerste raam. Binnen no time hadden we het raam met mijn Halligan-tool ingeslagen stonden we in het eerste huis. De benedenverdieping was genomen de tweede stick sloot aan. Niet lang erna was het hele huis ingenomen. Mijn taak was om via een van de ramen een beveiliging te nemen op het tweede huis zodat de derde stick daar hun ding kon doen. Na in een zwaar gevecht te hebben gezeten hebben we de vijand uitgeschakeld. Huis nummer 2 en nummer 3 werden zo ingenomen. Het was weer de beurt van mijn stick om de bovenverdieping van het laatste huis te zuiveren om zo de opdracht te behalen. Trap op, kamer zuiveren, vijand uitschakelen en de opdracht was behaald.

MIJN ERVARING

Ik vond OVG een zeer leerzame en leuke ervaring om mee te maken en met jullie te delen. Buiten dat is het ook heel erg belangrijk dat we dit geoefend hebben. Er is een heel reële kans dat je in een oorlogsgebied of situatie iets moet gaan doen in huizen, dorpen en misschien wel steden. OVG niveau 1 en 2 is maar het begin van optreden verstedelijkt gebied. Vanaf dit punt worden de scenario's alleen maar complexer en groter.

LEIDERSCHAP EN TEAMBUILDING

Tekst | Kpl Jesse Simons - Foto's | Bcie

De oefening met de Bravo-compagnie in het prachtige Lofer, Oostenrijk, bood ons een buitengewone gelegenheid om ons groepsproces te verkennen en te versterken. Ons doel was om bewust te worden van en te werken aan het verbeteren van de samenwerking en het ontwikkelen van leiderschapsvaardigheden binnen onze eenheden.

LEIDERSCHAPSCIRCUMPLEX

We hebben aandacht besteed aan het concept van het "leiderschapscircumplex". Dit model heeft als doel om de prestaties van een team te verbeteren door middel van effectief leiderschap, communicatie en samenwerking. Het biedt een waardevol raamwerk om diverse leiderschapsstijlen te categoriseren en te begrijpen. Door het leiderschapscircumplex te gebruiken, kunnen leidinggevend inzicht krijgen in welke communicatiestijlen het meest effectief zijn voor verschillende situaties en teams. Het leiderschapscircumplex omvat een breed scala aan leiderschapsstijlen die zich bevinden binnen een cirkelvormig diagram. Elke stijl vertegenwoordigt unieke kenmerken en benaderingen van leiderschap. Door te begrijpen welke stijl het beste past bij specifieke omstandigheden, kunnen leiders de effectiviteit van hun team vergroten.

DIVERSE STIJLEN

Binnen het leiderschapscircumplex vinden we stijlen zoals visionair leiderschap, coachend leiderschap, democratisch leiderschap en autoritair leiderschap, om er maar een paar te noemen. Elk van deze stijlen heeft zijn eigen voordelen en toepassingsgebieden. Bijvoorbeeld, in een situatie waarin een team een duidelijke richting nodig heeft en inspiratie om hun doelen te bereiken, kan een visionaire leiderschapsstijl het meest geschikt zijn. Aan de andere kant, als het team behoefte heeft aan begeleiding en individuele groei, kan een coachende leiderschapsstijl de voorkeur hebben.

Door het leiderschapscircumplex te bestuderen en toe te passen, kunnen leidinggevend de juiste leiderschapsstijl kiezen die past bij de behoeften en dynamiek van hun team. Hierdoor kunnen ze effectieve

communicatie en samenwerking bevorderen, wat uiteindelijk zal leiden tot verbeterde prestaties en succesvolle resultaten. Het leiderschapscircumplex biedt dus een waardevol instrument om leiders te helpen groeien en hun teams te laten gedijen in verschillende contexten.

TEAMEFFECTIVITEITSMODEL

Ook bespreken we het TEM-model (teameffectiviteitsmodel). Dit model omvat vijf essentiële elementen: missie, doelen, taken en rollen, werkafspraken en procedures, en persoonlijke verhoudingen. Deze elementen zijn hiërarchisch gerangschikt, van hoog naar laag. Ze zijn onderling verbonden en hebben invloed op elkaar. Wanneer er sprake is van een conflict binnen het team, ligt de oorzaak vaak op een hoger niveau van de hiërarchie dan waar het conflict zich manifesteert. Hierdoor ontstaan vaak verstoringen in de onderlinge verhoudingen als gevolg van onduidelijkheden op de hogere niveaus. Daarom is het van groot belang om helderheid te creëren in deze hogere elementen.

RAFTEN

Op de eerste dag zijn we wezen raften en hebben we een vlot gebouwd, dit vereiste een goede samenwerking tussen alle teamleden om een succesvol resultaat te behalen. Hierbij werd het belang van communicatie benadrukt. Het bouwen van het vlot vergde veel teamwork en leiderschap om ervoor te zorgen dat iedereen de juiste rol speelde en het vlot volledig functioneel was. Het raften werd door veel mensen wel als leuk ervaren en ik denk dat we met dit uitje ook weer leuke momenten met elkaar hebben beleefd. >>

KLIMMEN

Op de tweede dag hebben we de berg beklommen waar het “adelaarsnest” staat, dit is een voormalig verblijf van Adolf Hitler geweest. Het was een uitdagende, maar ook zeker leuke activiteit die het belang van leiderschap en communicatie nogmaals benadrukte. Het was belangrijk dat alle teamleden elkaar ondersteunden en op momenten de leiding namen om de top te bereiken. Uiteindelijk was er voor ons op de top weinig te zien omdat we midden in de wolken liepen, maar we hebben ondanks dat wel een mooie dag gehad.

GROEPSOPDRACHTEN

Op de derde dag hebben we verschillende groepsopdrachten uitgevoerd, waaronder een brancardrace en een wandeling door een bergkloof. Tijdens deze activiteiten stonden het teameffectiviteitsmodel en leiderschap centraal. De brancardrace testte zowel de fysieke als mentale vaardigheden van het team en benadrukte het belang van samenwerking en communicatie om succesvol te zijn. Ondanks de uitdagingen bleef de groepssfeer gedurende de dag positief en hebben we een prima tijd gehad. We hebben elkaar goed ondersteund wanneer iemand het moeilijk had. Aan het einde van de dag hebben we samen met de compagnie gebarbecued en de week feestelijk afgesloten.

EVALUATIE

Tijdens de gehele oefening werden we extra begeleid door externe kaderleden die ons hebben geholpen door ons te voorzien van meer diepgang in de theorie, en ons te begeleiden in de praktijk. Na elke activiteit die we hebben gedaan, volgde er een evaluatie waarin we met elkaar bespraken waar we tegenaan liepen, wat er goed ging en wat er eventueel de volgende keer beter zou kunnen. Het kader gaf ook regelmatig feedback en advies wanneer ze iets zagen wat ze goed of minder goed vonden gaan, en evalueerden op die manier ook met ons.

“Ondanks de uitdagingen bleef de groepssfeer positief.”

RESULTAAT

In conclusie was de oefening in Lofer een waardevolle ervaring voor het verbeteren en ontdekken van het groepsproces, het verder ontwikkelen van leiderschapsvaardigheden en het versterken van het groepsgevoel. Het TEM-model en het leiderschapscircumplex waren belangrijke instrumenten om de prestaties van het team te verbeteren.

OPERATIE INTERFLEX

Tekst en foto's | Marit Veenstra

Mijn naam is Bart, kapitein en momenteel ben ik de compagniescommandant van de Charlie 'Eagle' compagnie van het 42 Pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers. Op het moment ben ik met mijn compagnie in Engeland voor Interflex. Naast compagniescommandant ben ik ook de Senior National Representative en zorg ik er dus voor dat de Nederlandse belangen hier behartigd worden.

Wat doet u verder op internationaal gebied?

Normaal ben ik natuurlijk de ondercommandant van onze Overste Saathof en hier val ik onder de Britten, het 3rd Rifle Battalion. Dat is een lichte infanterie eenheid die normaal gesproken in Edinburgh gelegerd zit. Zij hebben als bataljon de opdracht gekregen om een halfjaar lang deze inzet te draaien. De eerste drie maanden heeft de alfa compagnie van 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI gedraaid en nu draaien wij die andere drie maanden. Op internationaal gebied ben ik nu dus een ondercommandant van een Britse bataljonscommandant.

Daarnaast werk ik hier samen met meerdere neven eenheden: twee Noorse en drie Britse compagnieën (een Ierse en twee Engelse).

Hoe verloopt de communicatie?

Ja dat gaat goed, iedereen spreekt Engels. Omdat we met Noren samenwerken is het Engels ook van redelijk hoog niveau. Om goed te communiceren met de Oekraïners hebben we tolken die we kunnen inzetten. Het enige waar je rekening mee moet houden zijn de culturele verschillen. Noren hebben zeker een andere cultuur, problemen worden bijvoorbeeld op een andere manier opgepakt. Hun werkwijze is ietwat voorzichtiger en daardoor duurt het net iets langer.

Hoe zag u deze inzet voor u voordat u vertrok?

Mijn verwachting was dat we deze 'club' zouden opleiden, een beetje zoals je een AMO (Algemene Militaire Opleiding) zou draaien. Echter je ziet dat het hier veel meer lijkt op een training. Het is veel korter als een AMO, je hebt geen tijd voor alle randzaken. Het gaat hier echt puur om:

'Train the Ukrainian partner force in order to: Survive, Fight en Win'. En daar is ook alles om te doen.

Wat is het doel voor uw compagnie?

Ik roep altijd: 'we leiden de Oekraïners zo goed als mogelijk op'. Dat hangt natuurlijk ook af van het aanvangsniveau. Tussen de eerste en tweede lichter zat daar echt wel een verschil in. Het is een beetje lastig om specifiek te maken wat dan 'zo goed als

“Train to Survive, Fight en Win!”

mogelijk' is. Ik vind het belangrijk dat de compagnie een voldaan gevoel heeft als ze hier weggaan. Dat ze nuttig werk hebben gedaan wat ergens aan bijdraagt. Ze trainen mensen die bij wijze van spreken vorige maand nog student waren en volgende maand naar het front gestuurd worden.

Hoe is de band met de Oekraïners?

Iedereen die niet hier is geweest die roept dat je geen band moet opbouwen met ze. Dat zou inderdaad het makkelijkste zijn maar

dat is onmogelijk. Als je 5 weken lang 24/7 met elkaar omgaat dan is dat niet te doen. Op de voorlaatste dag is hier ook een kleine ceremonie, is er wat Oekraïense muziek en doen we samen een blikje fris waarna we afscheid nemen. Dat is best wel een emotioneel moment waarbij het besef er echt is dat mensen vertrekken naar een oorlogssituatie waar je ook weet dat niet iedereen het gaat overleven.

Zie je tegenop tegen het afscheid?

Nee ik zie daar niet tegenop. Is een mooi moment denk ik, het hoort erbij. Mooi om de dankbaarheid te zien van de Oekraïners. Bij het vorige afscheid hebben ze een Oekraïense vlag gegeven waarbij ze allemaal een dankwoordje op hadden geschreven. Heel mooi denk ik.

Hoe ziet de komende periode eruit voor de compagnie na Interflex?

Wij gaan ons voorbereiden op Grand Quadrica in 2024. We komen net voor de kerst terug. Dan heeft iedereen drie weken kerstvakantie, dan komt de recup. De voorbereiding start met deelname aan SOB en we hebben nog wat trainingen en opleidingen te gaan.

OPERATIE INTERFLEX

Tekst | kap Verwijs - Foto | Marit Veenstra

Hoofdkwartier Interflex

“Welcome to HQ INTERFLEX, a headquarters consisting of 30+ people from 7 different nations working together to enable & support the training of Ukrainian soldier on British soil.”

Op dit moment ben ik ruim 5 weken werkzaam in Aldershot, op het hoofdkwartier van Operatie Interflex als Liaison Officer vanuit de 13 Lichte Brigade. Een hoofdkwartier wat vergelijkbaar is met de samenstelling van een brigadestaf, waarin sectie G1 tot en met G9 vertegenwoordigd is met een selectie van nationaliteiten verdeeld over de secties. Dit alles wordt aangestuurd door de kolonel James Thurstan ondersteund door een Australische plaatsvervangend commandant en een Engelse chief of staff.

MABWAY & WWLR

Van origine ben ik werkzaam als Kapitein operaties binnen de Sectie 3 van 42 BLJ, voor deze operatie ben ik tewerkgesteld in de G3 van operatie Interflex, een vergelijkbare rol binnen deze unieke opdracht.

Binnen de Sectie G3 ben ik verantwoordelijk voor de contracten die het Britse leger heeft met civiele contractors, MABWAY en Worldwide Language Resources (WWLR). MABWAY is een civiele organisatie die operatie INTERFLEX ondersteunt met casualty simulations, oftewel het leveren van teams bestaand uit lotus slachtoffers waaronder mensen die 1 of meerdere ledematen hebben verloren in samenwerking met make-

arm of been zijn kwijt geraakt. Deze teams zijn hierin gespecialiseerd en dragen bij aan een stuk gewenning en voorbereiding voor de trainees. Naast deze ondersteu-

ning leveren zij ook SFX-ondersteuning, ofwel special effects. Door middel van het gebruik van luchtdruk en geluidssystemen kunnen zij zorgdragen voor geluidseffecten van machinegeweren die over de loopgraven heen schieten of bombardementen en mortierbeschietingen tijdens de training.

TOLKEN EN TAAL

Naast contracten met MABWAY ben ik ook verantwoordelijk voor WWLR, het bedrijf wat alle tolken levert die operatie INTERFLEX ondersteunt. Op dit moment werken er bijna 500 tolken continue om de teams te ondersteunen bij het geven van lessen en trainingen. Tolken zijn essentieel voor de operatie INTERFLEX en zonder deze steun is het geven van lessen en trainingen nagenoeg onmogelijk.

Beide contracten liggen bij mij onder beheer en ik ben verantwoordelijk voor de planning van de cursussen in 2024, het onderhouden van de contacten met zowel de bedrijven zelf als de trainingsteams en wanneer het nodig is contracten aan te passen vanwege het hoog flexibele gehalte van de operatie. Veranderingen in procedures die in Oekraïne onderkend worden willen we zo snel mogelijk doorvoeren in de huidige en toekomstige training compendia.

Naast het bijhouden van de contracten zijn er allerlei activiteiten als de organisatie van een lessons learned symposium, het produceren van order tot aan een bezoek aan de ambassade in Londen die de agenda vullen. Ik heb een eigen auto en krijg alle ruimte om de verschillende eenheden te bezoeken als af te reizen naar het Noorden waar de Charlie compagnie een van de zogeheten TDSU (Training Delivery Support Unit) is.

BUITEN HET WERK

Buiten de kantooruren om heb ik een kamer op New Normandy, een van de vele kazernes die Aldershot rijk is. Het is een oude garnizoensstad waar meerdere regimenten geplaatst waren, helaas is het op dit moment meer vergane glorie. Engelse kazernes zijn ingericht om 24/7 op te kunnen leven, de keukens zijn ook in het weekend open en militairen hebben recht op een kamer dan wel een huis, afhankelijk van welke rang ze hebben. Het is zelfs mogelijk om met je gezin op de kazerne te leven, daar is het militaire systeem op ingericht. Vele landen

Naast een Nederlandse LO hebben de volgende landen ook een positie binnen het hoofdkwartier: Canada, Australië, Nieuw-Zeeland, Denemarken, Malta, Noorwegen en natuurlijk Oekraïne zelf. Werken met al deze nationaliteiten geeft,

“Vanuit onze Oekraïense counterpart komt vooral dankbaarheid.”

up artiesten. Deze teams dragen zorg voor een zo realistisch mogelijk scenario waarin Oekraïense militairen hulp moeten verlenen aan gewonde militairen die door bijvoorbeeld artillerie barrages een

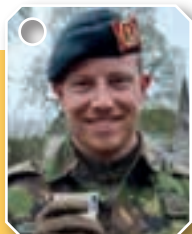

naast de nodige uitdagingen, ook een inkijkje in verschillende militaire culturen, gewoontes als de nodige competitie over welk land de meeste voordelen heeft om in te wonen. Vanuit onze Oekraïense counterpart komt vooral dankbaarheid, dankbaarheid voor elk land wat participeert in hun strijd tegen Rusland.

ERVARINGEN

Deze plaatsing zorgt voor een veelvoud aan ervaringen. Vanaf het moment van aankomst ben je aangewezen op je kennis en kunde van de Engelse taal en word je ondergedompeld in het zijn van een Britse stafofficier. Je wordt uitgedaagd in het contacten leggen met verschillende nationaliteiten, je maakt kennis met verschillende culturen en je bent een spreekbuis voor de eenheid die de training levert als voor de 13e brigade in zijn geheel. Al met al is het een waardevolle en bijzondere ervaring die een hoger doel dient; het ondersteunen, op welke manier dan ook van Oekraïne.

★ GEERT VAN STAALDUINEN, PELOTONSCOMMANDANT

Ik ben Geert van Staalduinen, per 13 september 23, de nieuwe pelotonscommandant van eenheid 5 van 42BLJ C-cie. Ik ben 28 jaar oud en woon samen met mijn vriendin Denise in Rosmalen. Op dit moment hebben wij nog geen kinderen.

Voor ik begon bij Defensie heb ik de Hbo-opleiding animal husbandry and care gevolgd in Den Bosch, waarna ik 2 jaar werkervaring heb opgedaan in een leidinggevende rol. Toch was het burgerleven niet iets wat mijn hart sneller deed laten kloppen en daarom koos ik ervoor mijn jeugdroom te gaan verwezenlijken. Ik was op zoek naar meer uitdaging onder moeilijker omstandigheden, samenhang en bovenal werkplezier. Dit heb ik gevonden bij de landmacht.

September 2020 ben ik begonnen aan de KMA-kortmodel, in juli van 2021 heb ik de opleiding afgerond. Ik ben aansluitend begonnen aan de VTO INF algemeen in Amersfoort maar ben daar destijds helaas uitgevallen met een blessure. Na herstel opnieuw de VTO INF begonnen maar ditmaal waren de opleidingen decentraal. Dit betekende voor mij dat ik in september 2022 kon beginnen aan de VTO MOT in Oirschot, welke ik in juli 2023 succesvol heb afgerond. Ik ben dus bekend met de rvs-kazerne en het MOT optreden.

Ik begin mijn startfunctie met de "oefening" INTERFLEX waar ik onwijs veel zin in heb. Mooier dan dit kan je in mijn optiek niet beginnen. Ik ben super blij met mijn plaatsing bij 42BLJ C-cie en kijk uit naar het kennismaken met de familie de Jager. Gelukkig heb ik al mee kunnen doen aan de EAGLEDRIILL nog voordat ik mijn functie officieel begon, daarmee begint INTERFLEX voor mij dus niet als kuiken.

Tot slot, jagers we gaan elkaar komende maanden leren kennen, maak gerust een praatje wanneer jij mij ziet. Ik hou van gezelligheid.

VOOR ELKAAR, ALTIJD!

42 ANTI TANK PELOTON

Tekst | 42 D 'Zwarte Panter' cie, AT-pel

Foto's | 42 D 'Zwarte Panter' cie, AT-pel en Tom Dijkmans

In de periode van 9 oktober tot en met 20 oktober 2023 heeft het Anti-tank peloton van de D "Zwarte Panter" Cie deel kunnen nemen aan de oefening 'Austrian Panther' in Oostenrijk. Het verkenningspeloton heeft de voorbereiding daarin voor hun rekening genomen, waarvoor dank!

OPTREDEN BERGACHTIG TERREIN

Wattens (AUT) ligt in de Oostenrijkse deelstaat Tirol. De regio staat bekend als ski- en bergsport gebied. Dit allemaal vanwege de ligging midden in de alpen. Dit bergachtige terrein vormde daarmee ook de basis voor de eerste oefenweek: optreden in bergachtig terrein. Deze week wordt verzorgd door de HGA (Hoch Gebirgs Ausbildung), ofwel bergachtig terrein opleiding.

De opleiding is opgebouwd met een zeer prettige combinatie van korte, effectieve praktijklessen die werden afgewisseld met veel praktijk. Dus leren door ervaren, leren door te doen. Direct ondervinden wat de gevolgen zijn van de keuzes die je maakt. Wanneer je een groep militairen vraagt: 'wie kan er kaartlezen?' Dan steekt iedereen zijn of haar hand op. In de bergen blijkt

dit echter al snel wat meer te vragen van iedereen. Wat elders makkelijk is, wordt hier moeilijker. Dit biedt mooie kansen voor iedereen om zichzelf of zijn Buddy naar een hoger niveau te brengen. Elkaar controleren, samen kijken naar de kaart, kritisch en nauwkeurig werken... het kost wat moeite maar scheelt uiteindelijk enorm in het lopen. Dit wordt meteen benadrukt door de moeizame extra kilometers die een navigatiefout al snel oplevert. Ieder groepslid raakt zo meer betrokken bij de gezamenlijke effort van verplaatsen.

OMSTANDIGHEDEN

Naast de verzwaring op het gebied van navigatie vraagt het terrein ook meer van de mens op fysiek vlak. De hoogtemeters, soms steil, soms lang, soms allebei doen iets met de snelheid. Ook de dunne lucht

is een factor die meespeelt. Het weer en de temperatuur veranderen ook snel in de bergen. Deze factoren samen maken dat er nog meer nadruk komt te liggen op jezelf en elkaar inzetbaar houden. Hoewel wij in onze oefenperiode nog hebben kunnen genieten van uitstekend weer, werd het verblijf op de berg beoefend volgens de drills. Je kunt er nu eenmaal niet van uit gaan dat er 's nachts geen omslag plaats vindt.

Niet direct een leerdoel maar wel een mooie bonus was het uitzicht. Voor de bergsporters een bekend fenomeen. Voor anderen een nieuwe ervaring. Maar voor iedereen een motivatie tijdens alle verplaatsingen en bivakken.

WEEKENDBREAK INNSBRUCK

Bij hard werk hoort ook ontspanning. In het weekend is dan ook gekozen voor voorbereiding op de schietweek én een korte weekendbreak. De nabijgelegen stad Innsbruck is uitgebreid verkend en ook is er contact gelegd met de lokale bevolking. De zondag stond in het teken van voorbereiding op de tactische scenario's.

“De Hoogtemeters, soms steil, soms lang.”

SCHIETEN IN DE BERGEN

De bergen bieden naast mooie plaatjes en wandelroutes ook een uitdagende setting voor schietoefeningen. Hier is door de ‘Zwarte Panters’ dan ook uitgebreid gebruik van gemaakt in de tweede oefenweek.

“Het terrein vraagt veel van de mens op fysiek vlak.”

Voor het anti-tank peloton lag de nadruk op het schieten met de Spike in combinatie met waarneming van het verkenningspeloton. Hoewel het Spike schot helaas geen doorgang heeft kunnen vinden, was er nog veel te beoefenen. Samen met het verkenningspeloton een actie over twee schietbanen (maar samen een bergwand en bijbehorend dal) door een uitdagend terrein.

Verder is er door het anti tank peloton veel geschoten met de Panzerfaust en was er >>

“Uitdagende setting, schieten met Panzerfaust.”

ruimte voor nachtschieten, Glock schieten en ook bereiden optreden met de Fennek. Voortdurend met het terrein als verzwarende factor.

Daarnaast ruimte voor korte acties waarbij groepscommandanten uitgedaagd werden om op steile hellingen en hun acties te ontplooiën. Hierdoor werd er een beroep gedaan op creativiteit en het vinden van ‘out of the box’ oplossingen voor anderszins herkenbare uitdagingen.

SAMENWERKEN ALS RODE DRAAD

Voor de Zwarte Panters van zowel het verkenningspeloton als het anti-tank peloton was samenwerking de rode draad door deze 2 weken. Dit was te zien op het laagste niveau. Het zorgen voor elkaar, ongeacht de rang of functie in de groep. Ook kwam de samenwerking terug bij de gecombineerde actie van de twee pelotons op de schietbaan.

Daarnaast is er de samenwerking geweest met de HGA (Hoch Gebirgs Ausbildung) die hebben gezorgd voor een mooie en leerzame OBТ (Optreden Bergachtig Ter-

rein) week waarin menigeen zichzelf even is tegen gekomen. Daarnaast hebben zij ondersteund bij het coördineren met de Oostenrijkse gastheren.

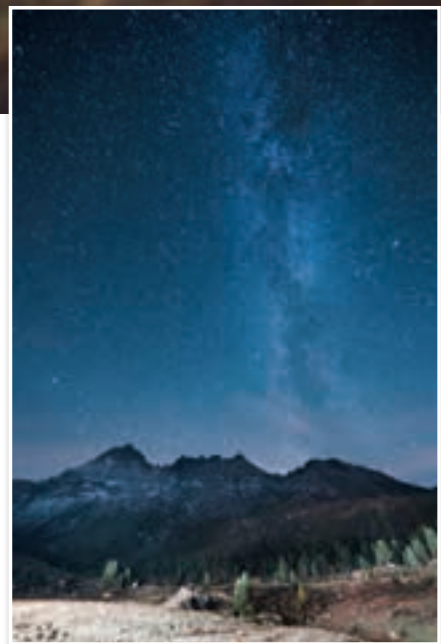
Deze laatstgenoemden hebben gezorgd voor de huisvesting en faciliteiten. Dit alles met een kenmerkende Oostenrijkse gastvrijheid en uitzonderlijke mate van behulpzaamheid. Wel hebben we wat moeten wennen aan elkaars werkwijze maar in onderling overleg en door tussenkomst van de HGA is dat uiteindelijk prima gelukt.

TOT SLOT

Zoals de tekst hierboven laat zien hebben wij een zeer waardevolle oefening gedraaid. Door de voorbereiding van het verkenningspeloton, het liaison- en OBТ werk van de HGA, de behulpzaamheid van de Oostenrijkse collega’s en de inzet van de pelotons en individuen zelf, is de oefening van grote meerwaarde geweest.

Wij hebben ervan genoten, hebben veel geleerd en zouden graag vaker naar Wattens gaan om dit te bestendigen. Bijvoorbeeld in het winterprogramma.

HARIMAU HITAM!

42 VERKENNINGS-PELTON

Tekst | Elnt Özzen, PeIC Verpel - Foto's | Tom Dijkmans

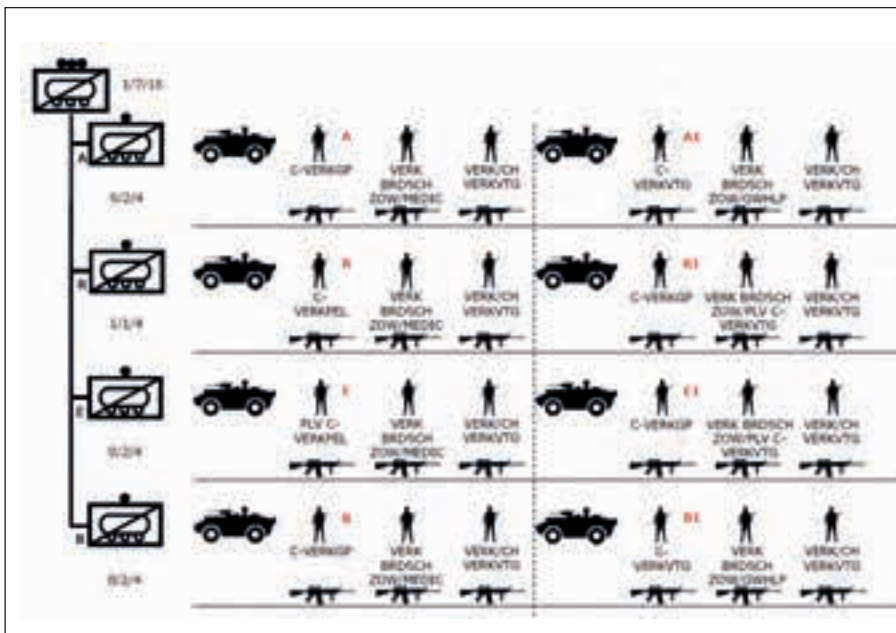
In dit artikel proberen wij een goed beeld te geven van 42 Verkenningspeloton. Uiteraard doen wij dit met veel plezier en daarbij hopen wij de lezers, van voldoende informatie te kunnen voorzien. Er wordt gestart met een korte blik op de structuur van de eenheid. Afsluitend zullen wij in gaan op ons optreden met een uitstap naar de oefening Furious Hunter.

STRUCTUUR

Organiek bestaat het Verpel uit 24 man. Alle functies binnen de eenheid zijn enkel beschikbaar voor doorstromers. Het is belangrijk dat je in het team past, omdat je als verkenner veelvuldig in kleine verbanden met elkaar in aanraking komt. De verkenner kenmerkt zich als zelfstandig en analytisch waarbij de discipline hoog in het vaandel staat. Het personeel is in staat om op individueel niveau keuzes te maken, die een positief effect hebben op het grotere geheel. Wij hanteren een strakke wijze van instroom (proefperiode), om de getraindheid en ervaring van het peloton op een hoog niveau te houden.

FUNCTIES

Er zijn drie grove onderscheidingen te maken in de functies: chauffeurs, schutters en commandanten. Het is belangrijk om te vermelden, dat alle personeelsleden in de basis verkenner zijn. Het specialisme wat zij ernaast bekleden is secundair van aard. Chauffeurs zijn vanzelfsprekend verantwoordelijk voor de Fennek. Samen met de schutters zorgen zij voor alle randvoorwaardelijke zaken, om de werk- >>

zaamheden op en rondom het voertuig goed te laten verlopen. Zo houdt de schutter zich primair bezig met het boordwapen en ons hoofdwapen: de BAA. Gezamenlijk met de commandant van het voertuig, zorgt dit voor een gesynchroniseerd geheel waarbij eenieder bewust is van elkaars verantwoordelijkheden.

SPECIALISATIES

Naast de reguliere functies binnen de eenheid kan personeel zich specialiseren op bepaalde vlakken. Allereerst de Medic. Deze langdurige en complexe cursus van minimaal 10 weken zorgt ervoor dat personeel zeer bekwaam wordt op het gebied van trauma. Een Medic is in staat om personeel 72 uur lang in leven te houden bij ernstige verwondingen. De Medic is een verlengstuk van artsen indien hier goede afspraken over worden gemaakt. Daarnaast beschikken wij over Drone Operators, OGS (Onbemande Grondsensoren) Operators, FM en FAV (Foto Audio Video) Specialisten. De drone operators zijn onder andere verantwoordelijk voor het besturen van de Raven, de Atlas en de Black Hornets.

Met name de Raven faciliteert veel informatie op momenten dat het essentieel is. Een specialisme wordt uitgereikt indien personeel er aanleg voor en oor naar heeft.

OPTREDEN

Allereerst is het belangrijk om kenbaar te maken dat het Verkpel gedurende de nacht zeer actief is. Overdag kiezen wij ervoor om statisch op te treden, zodat de kans op onderkenning geminimaliseerd wordt. Alle operaties van het Verkpel worden gepland aan de hand van **Zeven Fasen**. Deze fasen zien er als volgt uit: **Vorbereiding, Inzet,**

Infiltratie, Verkenning, Exfiltratie, CET, Rapportage. Tijdens de planning van deze fasen, heeft elk individu inspraak vanuit een specialisme. De voorbereiding is niets anders dan de planning naar een operatie toe. Vaak nemen wij hier als eenheid ruim de tijd voor, omdat wij weg worden gestuurd met meerdere opdrachten in een tijdsbestek van vijf dagen. Het betreft een grote operatie.

Tijdens de tweede fase (Inzet) wordt er verplaatst richting een uitgangsgedebied om de FPOL (Forward Passage Own Lines) te kunnen genereren. Nadat de voorwaartse doorschreiding van eigen troepen is geslaagd, vangt de infiltratie aan. Vanaf dit moment zijn wij de voorste eenheid van het Bataljon en hebben wij te maken met een dreiging van 360 graden.

Tijdens de vierde fase (Verkenning) worden meerdere verkenningsoopdrachten uitgevoerd. Deze fase kan gerust enkele dagen in beslag nemen. De exfiltratie zal van start gaan zodra er voldoende informatie is verzameld voor het Bataljon. Een vereiste hierbij is dat onze informatie, zodanig van kwaliteit is, dat gevechtscampagnieën op hun beurt effectief ingezet kunnen worden. Net zoals de FPOL garant staat voor een geslaagde infiltratie, komen wij na de exfiltratie in aanraking met CET (Contact Maken Eigen Troepen) en de RPOL (Return Passage Own Lines). Het is van belang dat hier gedegen afspraken over worden gemaakt in de voorbereiding. Het is namelijk een kritiek punt waar kans op Blue on Blue aanwezig is.

Afsluitend zal de Rapportage plaatsvinden. Alle informatie kan digitaal of fysiek worden overgedragen.

“Het Verkpel is gedurende de nacht zeer actief.”

Binnen de **Zeven Fasen** kunnen wij als Verkpel optreden op twee manieren: operaties in het kader van verkennen en operaties in het kader van bewaken. De definitie van verkennen: Observeren met als doel gegevens te verkrijgen over de vijand, dan wel het terrein en weer in een bepaald gebied. Veelvuldig komt het hierbij voor dat wij als eenheid dynamisch zijn. Operaties in het kader van bewaken zorgen voor onafgebroken waarneming op een bepaald object, gebied of personeel. Een voorbeeld hierbij is de observatiepost (OP). Deze twee manieren van optreden kunnen uitgevoerd worden op Groepsniveau en Pelotonsniveau. Dit is afhankelijk van de grote van de opdracht.

FURIOUS HUNTER

“Strakke discipline en zorgvuldigheid.”

De oefening Furious Hunter is voor ons positief bevallen omdat wij als eenheid meerdere malen in onze kracht zijn gezet. Tijdens de defensieve scenario's hebben wij het Sensor Shoot principe kunnen toepassen met het AT Peloton van de Dcie, wat ervoor heeft gezorgd dat de hoofdaanvalsas van de vijand vroegtijdig onderkend werd.

Gedurende de offensieve operaties vielen wij als eenheid direct onder het Bataljon. Hierbij hebben wij de Battlegroup van informatie kunnen voorzien over de vijand. Om specifiek te zijn: aantallen, locaties en SOP van de vijand. Dit is uitgevoerd door middel van drones en uitgestegen verkenningen. Wegens het complexe terrein zijn de uitgestegen verkenningen vaak uitgevoerd volgens het principe CTR (Close Target Recce), waarbij het personeel tot op 20 meter van de vijand is genaderd. Desalniettemin zijn alle opdrachten gehaald, zijn wij niet onderkend en zijn er goede resultaten neergezet. Dit alles komt door een strakke discipline waarbij personeel zorgvuldig te werk is gegaan, tijdens de uitvoering van onze operaties.

Jeroen

Korporaal van de mariniers Jeroen Houwelingbrug

Timo

TIMO SMEEHUIJZENBRUG

Robert

Sergeant der 1e klasse Robert Donkers

Tom

Eerste luitenant Tom Krist

NAAMBORDONTHULLINGEN

‘Dying for freedom isn’t the worst that could happen, being forgotten is’.

(Luitenant-generaal buitendienst Mart de Kruif 2010)

Tekst | Adjudant bd Marijn Verbaant - Foto's | Regimentsarchief.

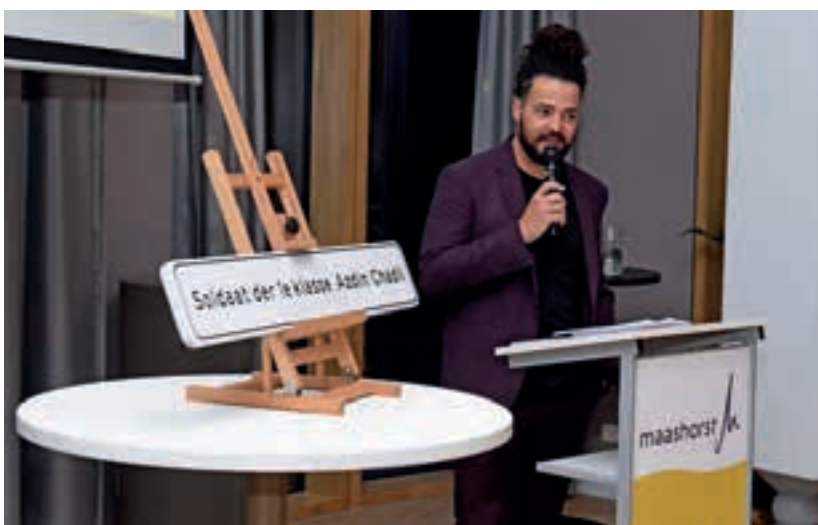
De afgelopen jaren zijn er bruggen en viaducten vernoemd naar verschillende militairen die onder het Vaandel van ons Regiment zijn gesneuveld. Timo Smeehuizen heeft een brug in Amsterdam. In 2020 werden twee viaducten en een ecoduct vernoemd: een viaduct over de A7 vernoemd naar Jeroen Houweling, een brug over de A65 kreeg de naam van Tom

Krist en Marc Harders zijn naam is vereeuwigd op het ecoduct over de A28. Jos Leunissen kreeg een vernoeming in 2021 op het viaduct Duivense Broek over de A12.

Met de vernoeming van maar liefst drie kunstwerken in 2023 hebben bijna alle gesneuvelde Limburgse Jagers en hen die vielen onder ons Vaandel een vernoeming. In mei dit jaar werd een bord onthuld ter nagedachtenis aan Robert Donkers, op 25 augustus werd in Echt een viaduct van de A2 vernoemd naar Luc Janzen en op 6 november kreeg het viaduct Slabroek over de A50 bij Uden de naam Azdin Chadli.

De naambordonthullingen volgen meestal een vergelijkbaar patroon; toespraak burgemeester, toespraak VeteranenPlatform, toespraak Regimentscommandant, onthulling naambord en dankwoord namens de familie. Toch heeft het elke keer weer zijn eigen uitstraling. Zo was de onthulling van het bord van Robert Donkers in Oudenbosch en niet in de buurt van het viaduct. Erg persoonlijk waren de toespraken van Hans van Griensven en Ralf Goossens. De onthulling van het bord van Luc Janzen in Echt dreigde in het water te vallen door de weersomstandigheden. Gelukkig wist de gemeente als alternatief de activiteit door te laten gaan in het gemeentehuis en met een select gezelschap werd alsnog onder een mooi zonnetje het bord daadwerkelijk onthuld. Voor Azdin Chadli was op voorhand gekozen voor een binnen activiteit, waarbij het gros van de eenheid van Azdin aanwezig was.

Zowel de voorzitter VeteranenPlatform Hans van Griensven als onze Regimentscommandant verwezen naar de spreuk 'Dying for freedom isn't the worst that could happen, being forgotten is' (luitenant-generaal Mart de Kruif 2009). Dit beschrijft de kern van het project; zorgen voor een blijvende herinnering, waarbij heel Nederland bij het passeren van deze borden spreekwoordelijk stil kan blijven staan bij de veteranen die het hoogste offer brachten. Vrijheid is niet vanzelfsprekend en al helemaal niet gratis. In het geval van Luc en Azdin waren er naast de gebruikelijke sprekers ook indrukwekkende toespraken van moeder Gien Janzen en broer Mounir Chadli.

Net als in Echt heeft de gemeente Maashorst (waar Uden onder valt) gekozen voor een informatie bord in de omgeving van het viaduct. In het geval van Azdin is dat in een natuurgebied langs het fietspad waar hij vaak over fietste.

STICHTING COÖRDINATIE 75 JAAR VRIJHEID

In het hele land zijn bruggen en viaducten vernoemd naar militairen die tijdens vredesmissies zijn omgekomen. Dit gebeurt op initiatief van Stichting Coördinatie 75 jaar Vrijheid in samenwerking met het Ministerie van Defensie, het Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat en het Veteranen Platform. De bruggen en viaducten zijn een blijvende herinnering aan hen die zich onvoorwaardelijk de vrijheid en veiligheid van anderen hebben ingezet.

Naast de jaarlijkse herdenkingen en de naamborsdonthullingen kennen we natuurlijk ook nog de plaquettes met de namen op ons Regiments monument. En niet te vergeten de 'motorkap', waar de Limburgse Jagers van 42BLJ bijna dagelijks langs lopen. Deze motorkap is de originele kap van de Mercedes Benz van Luc Janzen. Voorzien van alle namen en natuurlijk ons Regimentslogo!

BIJEENKOMST COMMUNITY 42 VERKENNINGSPELOTON

24 augustus 2023
Periode 2005 tot en met 2023
Oefenterrein de Vijf Eiken

Sinds vorig jaar hebben wij als Peloton besloten om jaarlijks een reünie te organiseren voor de community van deze mooie eenheid. Meermaals komen wij erachter dat de cultuur die rond 42 Verkenningpeloton heerst, erg sterk aanwezig is. Zo is er nauw contact met alle personeelsleden die momenteel buiten dienst zijn en in het verleden onderdeel zijn geweest van deze eenheid. Destijds hebben zij verschillende uitzendingen volbracht en hier zijn vanzelfsprekend offers voor gemaakt. In de toekomst willen wij als Peloton de community nog verder uitbreiden, zodat wij al het personeel kunnen bereiken wat ooit verbonden is met deze eenheid.

De vele ervaringen en verhalen uit het verleden zetten het huidige Peloton tot nadenken. Het is namelijk een eenheid met een zeer

rijke geschiedenis. Voor oud personeelsleden is het waardevol om in contact te blijven met ons. Zo zijn wij in staat, als opvangnet te fungeren voor oud personeelsleden, die het op dit moment mentaal of fysiek zwaar hebben. Uiteraard zorgt het tevens voor kameradschap en verbondenheid. Dit zijn normen die tegenwoordig niet altijd vanzelfsprekend zijn.

Op 24 augustus 2023 heeft er wederom een reünie plaatsgevonden voor de community. Dit jaar hebben wij ervoor gekozen, om het te laten plaatsvinden op het militaire oefenterrein de Vijf Eiken in Rijen. Deze locatie biedt gelegenheid om de hele omgeving in te richten naar onze eigen wens. Zo is de locatie aangekleed met verschillende voorwerpen en materialen, die in het verleden zeer belangrijk zijn geweest voor de eenheid.

Vroeg in de ochtend zijn wij als eenheid van start gegaan om de locatie op te bouwen. Dit is goed en voorspoedig verlopen. Het belangrijkste hierbij: Een afgezonderde ruimte waarbij gevallen kameraden een eigen plek hebben gekregen voor een herdenking. Om 16:00 waren wij getuige van de eerste oud Vlerken die op locatie verschenen. Aangezien de opening gepland stond om 18:00, hebben wij gedurende dit tijdsbestek voldoende ruimte gehad om oud collega's uitgebreid te kunnen spreken. Hieruit blijkt dat oud personeelsleden veel hebben meegemaakt. Tevens onderstreept het dat het belangrijk is, om in contact te blijven met hen. Het is zeer waardevol om als opvangnet te kunnen fungeren.

Om 18:00 werd de officiële opening aangekondigd. Aansluitend is de gehele eenheid met de community verplaatst naar een aparte locatie op de Vijf Eiken. Hier is uitgebreid te tijd genomen, om onze gevallen kameraden te herdenken. Oud personeelsleden hebben een speech voorbereid voor de oud Vlerken die in hun tijd overleden zijn. Het is zeer waardevol en mooi om te zien hoe personeelsleden herdacht worden. Met passie en een warm hart, worden deze mannen toegesproken om aansluitend een minuut stilte te hanteren. Een zeer belangrijk moment. Na de herdenking werd het diner geopend in de vorm van een barbecue. Richting het eind van de avond, hebben de mannen de ruimte gekregen om een drankje te drinken. Ook aan slaapllocaties is gedacht. Iedereen was welkom om te verblijven in boogtenten. Het huidige Peloton heeft de locatie de ochtend erna netjes opgeleverd.

Samenvattend is het een groot succes geweest. De verbondenheid tussen het huidige Peloton en de community is verstrekt. Er zijn gevoelens en ervaringen gedeeld met elkaar. Er is ruimte geweest om er voor elkaar te zijn, ook wanneer het minder gaat. Deze inzet zullen wij als Peloton altijd blijven leveren, omdat het hedendaags meer dan belangrijk is.

VERKENNERS DOOR DE JAREN HEEN

Tekst: Lkol bd N.C.S.Vroom | Foto's / Afbeeldingen: Hist Collectie RLJ

Verkennen doen we allemaal. Waar we heengaan, uitzoeken hoe er te komen, aanschouwen als je ergens bent. De lokale situatie verkennen, daarop beslissingen nemen, etc. Prijzen vergelijken met de huidige elektronische sociale media. Kortom feitelijk zijn we er dagelijks mee bezig. Uiteraard zo lang er legers, militairen, zijn wordt er verkend op alle niveaus in een krijgsmacht. Fysiek maar ook met meer en meer geavanceerde middelen. Het gaat van de enkele militair op het "slagveld" tot op de hoogste niveaus zoals nu met satellieten, etc. In dit artikel richt ik mij op het niveau van het bataljon en brigade. Dat zijn de eenheden waar ook specifieke verkenningseenheden behorende tot ons Regiment hebben gearchiveerd en nog worden ingezet.

V&I PELOTON

Bij de vorming in 1950 van een nieuw leger ten behoeve van de inzet in NATO verband werden bij de infanterie bataljons zgn Verkenning- en inlichtingen peloton (V&I Pel) gevormd. Zo beschikte elke bataljonscommandant naast inlichtingen voortkomend uit zijn gevechtseenheden over een opgeleid en van adequate middelen voorzien verkenningselement dat hij in relatie tot zijn opdrachten naar believen kon inzetten. Het peloton was als enige gevechtseenheid uitgerust met 11 jeeps, eerst de oude Willys uit de WO II, later de NEKAF. Naast de persoonlijke geweer beschikte het peloton over 6 mitrailleurs en twee raketwerpers.

VERKENNINGSCOMPAGNIE EN VERKENNINGSGROEP

In 1961 ontstond een nieuwe fase in de organisatie. Het infanterie element zou met de invoering van gepantserde eenheden steeds mobiel te worden. Derhalve zou er ook sneller informatie nodig zijn over grotere afstanden. Er werd besloten om de infanterie verkenningsspelotons te concentreren in een brigade verkenningcompagnie en het bataljon slechts te voorzien van een verkenningsgroep. Zo ontstond in de legerplaats Oirschot de 13e Verkenningcompagnie (RLJ) met de pelotons van 15e, 16e LJ en 17e bataljon infanterie. Ook het 42e bataljon infanterie (RLJ) in Ermelo leverde zijn verkenningsspeloton in bij de 43e Verkenningcompagnie in Havelte. Deze verkenningcompagnieën uitgerust met jeeps, waren echter van een korte levensduur. Immers al in 1964 werden ze opgeheven en hun taken overgenomen door de brigadeverkenningsseskadrons, zoals dat in feite nu nog zo is georganiseerd. Allen uitgerust met de jeep NEKAF waarop mitrailleurs waren gemonteerd. De compagnie bestond uit de drie pelotons, die van de bataljons waren overgenomen.

Een mooie oefening was die in Zeeuws-Vlaanderen met Kap Leeftang in 1963, waar Axel "öpnieuw" werd bevrijd. Een ervaring om in het uiterste vlakke zuid-westen ook het leger te kunnen zien optreden.

VERKENNINGSGROEP

De verkenningsgroep van het bataljon was duidelijk een kleine eenheid onder leiding van een ervaren beroepssergeant. Ingedeeld bij de StafStafVerzorgcie en operationeel onder de S2. Veelal trad de groep als vijand voor de tirailleur compagnieën op. In 1976 werd de gevechtsveld-bewakingsradar ZB-298 ingevoerd en ingedeeld, die later ook op de YPR 765 geplaatst zou worden.

VERKENNERSGROEP 16 BLJ

Bij de Verkenningsgroep van het 'zestienste' kreeg in een ceremonie ieder nieuw lid een groene sjaal uitgereikt. Een teken van acceptatie. Maar daar moest wat voor worden gedaan.

Eind 1972 nam de commandant van de groep sergeant Scholts, die slechts 12 man telt maar de oren en de ogen van het bataljon zijn, het initiatief om de op doodspoor geraakte groep weer nieuw leven in te blazen. Hij verzoon een testprogramma en wie aan die test voldeed zou als bewijs een groen sjaaltje worden uitgereikt. Zo werd in de eerste week van september de vier "nieuwen de wei ingestuurd, waar ze zo'n 36 uur later uit zouden terugkeren. >>

SGT ROB NULAND 1984-1986

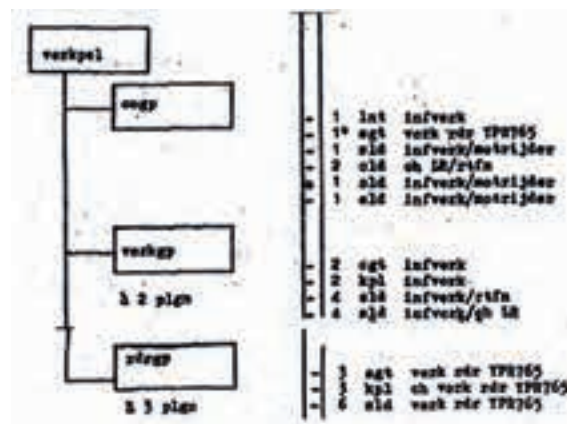
Het peloton bestond uit een PC, een dienstplichtig vaandrig, 5 dienstplichtige sergeanten en 21 manschappen. Deze dienstplichtige militairen waren in Nederland op het toenmalige opleidingscentrum Cavalerie (OCC) opgeleid en kwamen voor 10 maanden naar Seedorf voor hun parate tijd. Het was geweldig om met deze dienstplichtigen te mogen en kunnen werken.

Ik beschikte over 2 verkenningsgroepen, 4 open verlengde Landrovers (Laro) van twee voertuigen en 3 YPR-radarbakken. Als PC en PS hadden we een dichte verlengde waarop we de rubber verkenningboten konden doen. De open Laro's waren voorzien van een mag mitrailleur. De radarbakken hadden een gevechtsveldradar, die zowel vanaf de YPR als op de grond bediend kon worden. Dit was erg specialistisch werk. We hebben veelvuldig geoefend op het tegenover de kazerne gelegen oefenterrein.

In die periode, werd het verkenningpeloton veelvuldig als oefenvijand ingezet voor de andere eenheden van het bataljon en de brigade. Veel tijd werd in die periode besteed aan pantserherkenning. Ik heb heel wat uren met mijn peloton doorgebracht in de kelder van het compagnies gebouw, waar wij ons verkenningslokaal hadden.

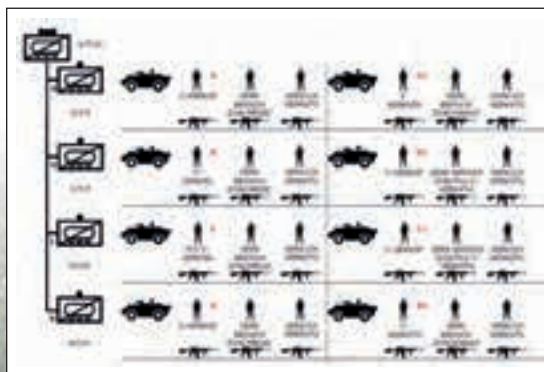
NIEUW VERKENNINGSPELOTON

Bij de invoering in 1978 van de YPR 765 bij de pantserinfanteriebataljons kregen die bataljons weer een volwaardig verkenningpeloton. Uitgerust met landrovers ipv de NEKAF en YPR Radar pantservoertuigen.

NIEUWE ORGANISATIE DOOR INVOERING VAN DE FENNEK

Vanaf 2006 werd de organisatie van de verkenningpelotons gewijzigd door de invoering van de Fennek, het samen met Duitsland ontwikkelde gepantserde voertuig. Nu volledig gepantserd op verkenning.

De verkenners werden ook operationeel ingezet in Afghanistan, Uruzgan.

Naast het operationeel optreden wordt veelvuldig geoefend en getraind in meest uiteenlopende gebieden van de koude in de Alpen tot de hitte in de Caraïben.

Maar ook weer Zeeuws Vlaanderen. Ditmaal de oefening Dutch Lion met onze zuiderburen. En een uitdagende test in de UK, Cambrian Patrol, de meest zware test in de UK voor patrol-eenheden.

PETER SCHOONDERWALT

Na mijn opleiding in Ermelo als groepscommandant YPR Pri ging ik in maart 1983 naar Seedorf. We kwamen met dertien man uit de opleiding en ze hadden maar voor 12 man een groepscommandant YPR Pri bij de gevechtscie. nodig. Ze zouden in Seedorf wel kijken wat ik moest gaan doen. Ik ben toen 10 minuten ingedeeld geweest als toegevoegd S3 bij de bataljonsstaf. Ik had geen flauw idee wat dat inhield. Na die 10 minuten werd ik als sergeant radarist ingedeeld bij het verkenningseletoen. Ik wist op dat moment niet eens dat ze radars bij de KL hadden... laat staan dat ik wist het hoe werkte. Ik heb toen wel verschillende lessen gehad om de verschillende geluiden van de ZB298 te herkennen maar een echte radarist ben ik nooit geworden. We draaiden onze vastgestelde oefeningen en ook nog wel een aantal niet verplichte oefeningen. Hoogtepunt was toch Atlantic Lion in het najaar van 1983. Mooie 5 jaarlijkse FTX oefening met veel Amerikanen, Duitsers en Engelsen. En dat allemaal in een heerlijk najaarsweer met veel zon. De ene keer was je met je bak bij een gevechtscie ingedeeld en het andere moment weer voor de bataljonsstaf.

Een andere leuke oefening was een vaar oefening met je YPR. We stonden met praktisch het hele bataljon bij de Weser(?); echter door de sterke stroming van het water ging er slecht 1 ypr varen en dat was niet die van mij..Tijdens de voorbereidingen voor het varen gingen de Laro Verkenners een drijfpakket maken en in hun blote kont naar de overkant zwemmen. Ook varen met de organieke rubberboot stond op het programma.

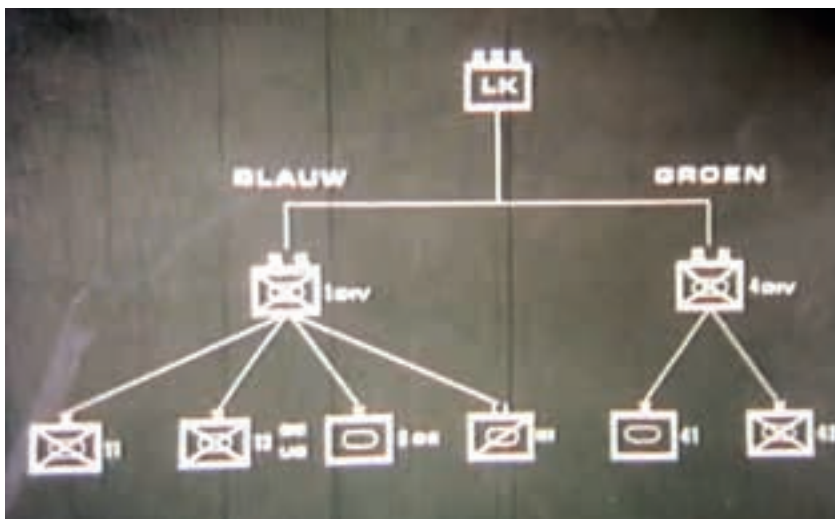
In februari ' 84 ben ik afgezwaaid. We kregen als kader van het peloton nog een mooi getuigschrift mee voor de getoonde inzet.

BIG FERRO 50 JAAR GELEDEN

Tekst | Legerkoerier, Arnhemse Courant en Arie den Heijer - Foto's | NIMH archief, HC RLJ archief

50 Jaar geleden vond de eerste grote "vrije" Legerkorps oefening plaats van het Nederlandse leger. Met 40.000 deelnemers waaronder 16.000 geallieerde troepen uit Duitsland, de Verenigde Staten en België werd gestreden tussen de 1e Divisie (Blauw) (met 16e BLJ uit Oirschot) en de 4e Divisie (Groen)(met 42e BLJ uit Seedorf). Het oefengebied was uiteraard de Noord Duitse laagvlakte tussen Bremen, Hamburg, Hannover en Braunschweig. Het terrein waar ons leger ook een eventuele inval van het Warschaupact zou moeten weerstaan.

De oefening duurde van 11 sep tot en met 23 september 1973, verdeeld in heenreis 11 en 12 sep, fase I Blauw valt aan t/m 15 sep, fase II Groen valt aan t/m 20 sep. Vervolgens de terugreis naar de eigen legerplaatsen.

Het "vrije" van deze oefening, die door de nieuwe Legerkorpscommandant, Luitenant-generaal Ferry Meijnderts bij zijn aantreden in 1971 was geïnitieerd, dat er geen uitgewerkt draaiboek aan ten grondslag lag. De sturing van de oefening lag in handen van scheidsrechters, die met een systeem van echte getalsverhoudingen tussen de strijdende partijen vaststelden wie op welk moment had gewonnen dan wel verloren. Bete-kende voor de partijen dat eenheden na beslissingen moesten verplaatsen, dan wel tijdelijk

uitgeschakeld waren. Het experiment werd met name op de hoogste niveaus' divisie en, brigadestaven uitgevoerd. Immers dit was de eerste oefening waar het divisie niveau ook werd geoefend in met name tijd-en ruimte factoren. Wat op de kaart snel kan worden overbrugt hoeft dat in werkelijkheid ook niet zo te zijn. Op het niveau van de enkele soldaat, groep, peloton, zelfs compagnie, was het veelal lang wachten, snel verplaatsen al naar gelang de uitkomst van de "veldslagen".

LUCHTLANDING

Een van die veldslagen was een heli verplaatsing en landing van alle 300 infanteristen van 16 BLJ, met maar liefst 36 Duitse Huey helicopters, die we kenden uit de Vietnam oorlog. Het ging om het bezetten van belangrijk gebied in het achterland van de 4e Divisie. Bij eerdere oefeningen was nooit meer dan een compagnie per heli gedropt.

De hoofdscheidsrechter van het aanvallende helikopter bataljon heeft de actie van Groen onderkend. Eerst zetten die een peloton infanterie in, wat natuurlijk veel te weinig was. Wij zagen de tanks op grote afstand aankomen., waarna wij als scheidsrechters moesten vaststellen dat ten minste één tank buiten gevecht was gesteld en de andere twee het hazenpad kozen.

Vervolgens zetten de blauwen een lucht-aanval in, maar wij constateerden dat die niet op de juiste plaats was uitgevoerd. De juiste plaats van de vijand op de grond was dan ook niet bekend. Pas daarna stuurden de groenen een aantal jeeps met verkeners naar het gebied. Inmiddels was het bij de 13e brigade ingedeelde Amerikaanse tankbataljon ter versterking van de infanteristen al komen opdagen. Het gebied was nu in vaste handen van Blauw. Een geslaagde afsluiting van de tweede fase.

De helilanding

De commandant van het 16e bataljon Limburgse Jagers, overste Schreuders, zei over de actie: voor de jongens is dit een evenement van hun diensttijd. Vanaf half vijf 's ochtends hebben wij staan wachten tot we door de heli's zouden worden opgehaald. Ik had met mijn S3, majoor van Raay voor vijftien mogelijke te bezetten doelen plannen uitgewerkt. Maar pas toen de helikopters waren geland, hoorde ik dat er niet één ervan er bij was. Dan moet je dus improviseren, maar ik moet zeggen dat het buitengewoon goed is gelukt.

Uit artikel Arnhemse courant >>

“Voor de jongens is dit een evenement van hun diensttijd.”

Gereedstellen voor Big Ferro

RADIOCONTACT TIJDENS OEFENING BIG FERRO

Van de sgt. Verbindingen Hans de Kroon, kregen sgt. Jur Wiersum en Arie den Heijer (Fourier) een keer een privé lesje radioverkeer. Hoe roep je iemand op, hoe geef je de ander aan dat jouw boodschap klaar is en hoe sluit je netjes af. Dat zou nog eens van pas kunnen komen op oefening.

Tijdens de grote oefening Big Ferro, moest ik met een chauffeur met een Munga (zo'n tweetakt koffiemolen) met aanhanger zorgen dat onze overste en de rest van de staf werd voorzien van eten en drinken. Het was stikdonker, en om dan enkel op aanwijzingen van de CC de juiste plek te vinden was niet eenvoudig. Daarom meld ik me op zeker moment via de radio met: "5-9-Delta aan 5-9... over". Ik had kort daarvoor begrepen dat roepnaam van de fourier '5-9-Delta' was, dus dit was een mooie gelegenheid om in code te communiceren. Dat de CC 5-9 was, was mij bekend. De kapitein meldde zich ook en vroeg wat er aan de hand was. Ik vertelde hem dat ik de commandopost niet kon vinden. Oeps, in plaats van "Charlie Papa", zei ik voluit "Commandopost". Direct riep de overste via de radio dat we ons aan de communicatieregels moesten houden, dus geen directe informatie verstrekken over de radio waaraan een ander b.v. onze locatie zou kunnen afleiden. De kapitein wist mij gelukkig uit te leggen waar ik heen moest, vanaf het punt waar ik was. Bij de overste aangekomen maakte deze er verder geen woorden aan vuil, we leverden het eten en drinken af en konden weer op weg naar onze eigen locatie.

KAMPEREN BIJ DE BOER TIJDENS OEFENING BIG FERRO

Na bijna 36 uur in touw te zijn geweest, konden we even rust pakken op het erf van een boerderij. De soldaten ontdekten al snel de hooiberg en zochten elk een goed plekje. Daarop kwam de boer naar buiten, sprak mij aan over al die mannen in de hooiberg en vroeg of ze daar ook zouden gaan roken. Ik heb geantwoord dat de mannen blij waren even te kunnen rusten omdat ze al heel lang bezig waren geweest, daarbij liet ik merken dat ze waarschijnlijk meteen in slaap zouden vallen en niet eens dachten aan een sigaret. De boer vroeg toen of de 'Herr Feldwebel' (hij had dus mijn strepen gezien) mee wilde naar binnen om wat te eten en te drinken. Dat deed ik. Even later stond er een door de boerin klaargemaakt bord met sneden brood belegd met vleeswaren en koffie voor me. Ik heb nog nooit buiten een slagerij zo veel soorten vleeswaren bij elkaar gezien. De boer zelf ging aan het bier en aan de Schnaps. We praatten zomaar wat, maar na een paar biertjes en borrels werd de boer een beetje vervelend en soms heel fanatiek, met name over de Tweede Wereldoorlog. Zijn vrouw maande hem regelmatig tot kalmte: "Hans, bitte ruhig jetzt!". Dat hielp niet en ik voelde me niet meer zo op mijn gemak. Op een bepaald moment zei de boer: "Wenn es sein muss, dan bring ich innerhalb wenigen Stunden wieder achtzig Männer hier, und wir machen den Krieg nochmal!". Ik heb daarop de snee brood die ik in mijn hand had opgegeten, en gezegd dat ik toch ook wel graag even wilde slapen. Snel ben ik naar buiten gegaan, heb mijn slaapzak uitgerold onder een boom en heb die nacht ondanks deze rare avond heel goed geslapen.

TERUGBLIK

Big Ferro, de monsteroefening die liep als een trein, was ook: die soldaat, die om vier uur 's ochtends met volle blaas zijn slaapplaats een hooizolder verlaat, naast de ladder stapt én een drie-meter-smak maakt; gekneusd been. Die twee infanteristen in de achterhoede, die in een dorpje een bord op de stoep tekenen, eikels en steentjes als schijven gebruiken en peinzend de komst van de vijand afwachten. Of dat wrakke baasje, gelooid door het landelijk leven, die een, tegen een muur rustende FAL-schutter, een pilsje komt brengen en niet over de oorlog begint ... Of die benzauchaufeur die rechtstreeks in vijandelijke handen rijdt tot grote blijdschap van die bataljonscommandant wiens voertuigen bijna droogstaan.

"Natuurlijk", zei Prins Bernhard, die als Inspecteur Generaal, twee dagen de oefening bezocht, "heb ik veel horen kankeren over weinig slaap en slecht eten. Dat zou ik ook doen. Maar als je vroeg of ze de hele oefening eigenlijk wel leuk vonden zeiden ze: Ja." Want ook dat was Big Ferro; massaal een beetje balen, zonder het gemist te willen hebben.

(uit artikel Legerkoerier)

OP 22 SEPTEMBER VOND DE 2E REÛNIE VAN DE MISSIE SFOR4 PLAATS

Tekst en foto's | Frans & Dave

Na de samenkomst in Amersfoort in 2013 was nu legerplaats Oirschot en in het bijzonder "ons" Heimbetrieb de locatie waar het moest gebeuren.

Ondanks uitgebreide aankondigingen op social media en het aanschrijven van de deelnemers aan de vorige reünie waren er helaas maar 39 inschrijvingen. Maar dat was voor mijn kompaan Frans van Hoof en mij (Dave) geen enkele reden om het niet door te laten gaan. Integendeel: het ging vooral om de mensen die wel konden komen.

Bij het ontvangst met koffie en gebak (en een eerste biertje) werden de fotoboeken weer tevoorschijn gehaald en de eerste herinneringen gedeeld.

Rond 14.00u werden de missiegenoten door mij welkom geheten en kon de reünie officieel van start. Voor de meesten was dit ook het startsein om onder het genot van een veelal licht-alcoholische versnapering de SFOR4-koeien uit de sloot te halen.

Maar er was ook een wat serieuzer moment in het programma ingebouwd. Rond kwart voor drie gingen we met hele gezelschap naar het monument van ons regiment. Hier hebben we een minuut stilte gehouden voor alle missiegenoten die helaas niet meer onder ons zijn. "Opdat we ook hen niet vergeten"

Aansluitend aan het herdenkingsmoment kon het gezelschap de Historische Collectie van ons Regiment bezoeken. Hier werd, zoals bij alle reünies, gretig gebruik van gemaakt. Temeer omdat de meesten deze nog niet eerder bezocht hadden.

Ondertussen was de Klasse I aangekomen en gelokt door de frituurlucht kwam iedereen weer terug naar het Heimbetrieb. Tijd om de lege magen te vullen met gezonde dosis vitamine V!

Na de energierijke maaltijd was het voor een aantal al weer tijd om huiswaarts te gaan. Met behulp van het V-fonds waren

ter herinnering aan deze dag een sleutel-hanger en een mok aangeschaft voor iedere deelnemer aan deze dag.

Een aantal die-hards bleven nog tot het sluiten van de tap. Vooral omdat ene "Tjapke" kleurrijk bleef vertellen over..... Maar dat blijft binnen het Heimbetrieb.

Ondanks de geringe opkomst vonden wij het een gezellige en daarom geslaagde middag. Wij zien alle deelnemers, maar vooral ook al degenen die er niet bij waren, graag terug tijdens een happening van 75 jaar RLJ!

ERNST CASIMIRKAZERNE, ROERMOND

Tekst | Frank Oosterboer, aangevuld Nico Vroom - Foto's | Archief RLJ

**Eind jaren 30 werd een groot aantal zgn 'Boostkazernes' gebouwd.
Hoe kwamen die tot stand en wie was de man achter deze ontwerpen?**

Na een periode van lange bezuinigingen op het Nederlandse leger wordt in februari 1938 de Dienstplichtwet aangepast waardoor het aantal dienstplichtigen per jaar naar 32.000 stijgt. Bovendien moeten deze jongens langer in dienst dan voorheen. Plek om de rekruten onder te brengen is er niet. De jonge geniekapitein Auguste 'Guust' Boost krijgt als taak om binnen 6 maanden een ontwerp te maken dat model zal staan voor 24 nieuwe kazernes, waaronder de Ernst Casimir kazerne in Roermond. Kenmerkend voor de "Boostkazernes" is het poortgebouw dat het terrein afsluit van de buitenwereld. De architect brengt hier een groot aantal functies onder dak waaronder de kantines, gymnastieklokaal en medische ruimtes. Nieuw is het onderbrengen van manschappen-eetzaalen in een apart paviljoen waardoor er niet gegeten hoeft te worden op de slaapzalen. Het kostte Boost moeite om zijn leidinggevenden van dit plan te overtuigen om deze

oude gewoonte op te geven. De legeringsgebouwen hebben een standaardvorm en zijn nog steeds terug te vinden op kazernes uit deze periode.

GESCHIEDENIS

De Ernst Casimirkazerne werd in 1939 opgeleverd en betrokken door het IIe Bataljon van het 17e Regiment Infanterie >>

(II-17 RI), dat er verbleef tot de mobilisatie van 18 augustus 1939. Na de snelle nederlaag in mei 1940 werd de kazerne door de Wehrmacht gebruikt voor de duur van de oorlog.

Roermond werd frontstad eind 1944 en de bewoners werden geëvacueerd. De Amerikanen die de kazerne enige tijd zouden gebruiken troffen een lege stad aan op 1 april 1945. Na hun vertrek werd de kazerne gebruikt als repatriëringscentrum, om landgenoten die al dan niet vrijwillig terugkeerden uit Duitsland op te vangen en door te lichten. II-17 RI keerde op 1 maart 1946 terug op de kazerne. Vanaf toen werden er militairen opgeleid voor de inzet in Nederlands-Indië.

De Ernst Casimirkazerne huisvestte vanaf voorjaar 1948 het 5e Depot Infanterie en werd daarmee het opleidingscentrum voor het 2e, 6e en 11e Regiment Infanterie. Met de omzetting en deels opheffing van nummerregimenten naar naamregimenten werd 2 RI op 1 juli 1950 voortgezet als **Regiment Limburgse Jagers**. De Ernst Casimirkazerne werd daarmee de bakermat van de Jagers. Op 1 juli 2000 werd op de achterzijde van de plaquette van de naamgever Ernst Casimir een herdenkingsplaquette onthuld, die aan de oprichting van het Regiment herinnert.

Zo ook van het later zo vermaarde Tamboer- en Fanfarekorps Limburgse Jagers

In 1953 verhuisden ze naar Venlo en werden opgevolgd door het 3e Depot Infanterie dat de opleidingen voor de regimenten Oranje Gelderland en Johan Willem Friso verzorgde. Op 26 november 1965 werd het Depot Technische Specialisten op de kazerne gehuisvest dat op 1 februari 1966 de eerste opleidingen startte onder de naam Technisch Specialist Opleidingscentrum Zuid (TSOC Zuid)

In 1992 mocht ik (schrijver) als PMC Limburg de kazerne officieel overdragen aan de burgemeester van Roermond.

HUIDIGE TOESTAND

Wie ter plekke nog eens nostalgisch wil mijmeren over zijn diensttijd op de Ernst Casimirkazerne, kan maar beter thuisblijven. De kazerne is grotendeels afgebroken om plaats te maken voor het Designer Outlet, waar de overjarige collecties van de grote merken tegen wat minder hoge prijzen verkocht worden.

Aanvankelijk gaf de gemeente Roermond in 1997 een sloopvergunning voor het totale complex, maar na protesten werden het hoofdgebouw, een legeringsgebouw, de

appelplaats en het gedenkteken van Ernst Casimir gespaard.

Rechts in het poortgebouw heeft hamburgerketen McDonalds een vestiging en links zit La Place. De voormalige appelplaats is een horecaplein geworden. Het hoofdgebouw vormt samen met een winkelblok dat parallel loopt met de Wilhelminasingel een rechte hoek. Binnen deze hoek bevinden zich in de vorm van twee concentrische kwartcirkels, de overige winkels. Vanaf het horecaplein doorsnijdt naar schuinlinks een centrale as deze kwartcirkels.

DE NAAMGEVER

Ernst Casimir van Nassau-Dietz werd in 1573 geboren en was de zoon van Jan van Nassau, de broer van Willem van Oranje. Hij was eerst stadhouder van Friesland, later ook van Groningen en Drenthe. Net als zijn andere van Nassau familieleden vocht hij mee in de Tachtigjarige Oorlog. In 1632 vertrok Ernst Casimir samen met Frederik Hendrik naar Venlo in de campagne om de Maassteden te veroveren op de Spanjaarden. Vandaar uit trok hij verder naar de belegering van Roermond. Bij de bezichtiging van de loopgraven werd hij dodelijk in het hoofd getroffen door een musketkogel. De hoed die Ernst Casimir droeg en doorboord werd is bewaard, samen met de betreffende kogel, en zijn heden ten dage in het bezit van het Rijksmuseum

DE TAPTOE:

‘HET IS EEN STUK ROMANTIEK IN ONS SOLDATENLEVEN’
 (KOLONEL JEAN ANTONI)

Tekst | LJ Muzikant bd Raymond Jennen - Foto's /afbeeldingen | HC RLJ

Onlangs vond in Rotterdam de Nationale Taptoe plaats. Ruim 20.000 toeschouwers zagen 15 orkesten uit de Nederlandse krijgsmacht, Jordanië en Denemarken, tevens ensembles en dansers. In totaal waren 657 artiesten actief. De taptoe is voor de Limburgse Jagers een bekend verschijnsel. Onze muziekkorpsen maakten jarenlang in binnen- en buitenland furore met hun vele taptoe-uitvoeringen, vaak na afloop van een concert, of met shows tijdens muziekfestivals die onder de naam taptoe werden georganiseerd. Genoeg redenen om dit onderwerp nader te belichten.

WAT IS EEN TAPTOE EIGENLIJK?

Een van de meest voorkomende omschrijvingen is een signaal voor de soldaten om naar de (nacht)kwartieren te gaan. Tegenwoordig is de definitie: Een taptoe is in de moderne versie een militaire en muzikale show waarbij de diverse krijgsmachtonderdelen (en evt. burgerorkesten) zich aan het publiek presenteren.

Oorspronkelijk werd het signaal geslagen op de trom of geblazen op de pijpfluit, trompet of hoorn. Het signaal is rond 1600 (ten tijde van Prins Maurits) ontstaan als een bevel tot retraite (afmars/terugtocht). De soldaten moesten vanuit de kroegen in de stad naar de kazernes terugkeren

en kroegbazen moesten van de patrouille-commandanten ‘den tap toe’ doen en geen bier meer tappen. De tamboers trokken door de straten en gaven dit signaal vanaf 21.30 uur tot aan de avondklok van 22.00 uur. Een order uit Doornik (jaartal onbekend, later aangepast in 1721), luidt: *‘De retraite of taptoe sal geslaagen worden, ’s winters avonds ten agten, en des somers ten neegen uren.’*

VERDERE ONTWIKKELING VAN DE TAPTOE

Rond 1813 wordt onder Franse invloed een combinatie van taptoesignaal en koraalmuziek gemaakt, soms met (regiments)marsmuziek. Medio 19e eeuw gaat

men openbaar demonstraties geven, met als zwaartepunt optredens van militaire muziekkapellen. Geleidelijk wordt de taptoe steeds meer een zelfstandig militair evenement. In de 20e eeuw maken de muziekkorpsen ook exarcerend muziek.

De term taptoe (Tattoo) gaat de wereld rond en ontwikkelt zich veelal tot een show met ook populaire artiesten, techniek en belichting.

TAPTOE LIMBURGSE JAGERS

In een artikel van De Limburgse Jager jaargang 1954 behandelt de Kolonel Antoni de taptoe uitvoering. Hij beschrijft het ontstaan en gaat nader in op de uitvoering.

Het is niet 'zomaar' een concert doch a.h.w. een specifiek militaire dienstverrichting die zo'n vijftig minuten duurt... Het is dan ook gebruikelijk dat de kapelmeester vooraf het muziekkorps en drumband meldt bij de Regimentscommandant en dat deze dan het bevel of de toestemming geeft de taptoe uit te voeren. De muzikanten staan dan ook gedurende de uitvoering in de houding en met gedekt hoofd. Na het einde van de 'dienst' meldt de kapelmeester zichzelf en de muziek af bij de officier...

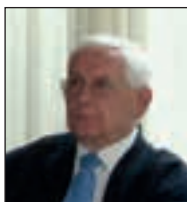
Dit is nog altijd van kracht bij bijvoorbeeld 'Grosse Zapfenstreich' in Duitsland (daar moet zelfs de Minister toestemming geven).

VAN DELFT TOT ROTTERDAM

In Nederland wordt de eerste taptoe in 1954 in Delft gehouden en deze is puur militair van karakter. De historische markt in Delft is tot en met 1974 het taptoeterrein. Vanaf 1976 levert de Koninklijke Militaire Academie de locatie voor de taptoe. Het karakter verandert geleidelijk door deelname van burgers en een toename van showelementen. Na veertien uitvoeringen op de KMA vormt de Chassé-kazerne het podium voor de periode 1990 tot

en met 1995. De laatste negen taptoes in Breda vinden plaats op de Trip van Zoudtlandt-kazerne tot en met 2004 (50e editie). De Nationale Taptoe wordt in 2005 verplaatst naar de Brabant-hallen 's-Hertogenbosch. Het is de eerste 'indoor-taptoe'. Sinds 2006 wordt de Nationale Taptoe gehouden in Ahoy Rotterdam.

DE TAPTOE DELFT EN JAN VAN ELS

Een oud-deelnemer aan de Taptoe Delft, de in 1933 in Boxmeer geboren muzikant Jan van Els, kan zich nog goed herinneren hoe het ging in de aanloop naar Delft en de taptoe zelf. Jan, inmiddels 90 jaar oud en woonachtig in Blerick, speelde trompet en werd in 1953 opgeroepen voor militaire dienst. Omdat hij een instrument bespeelde bij zijn vereniging in Venlo was hij begin 1954 bij de militairen die beoordeeld werden door een commissie van 3 personen, te weten de kapelmeester Gerlag en de sergeanten Jochems en Sterkenburg. Uiteindelijk werden 33 personen, waaronder Jan, geschikt bevonden en >>

ingedeeld bij het Fanfarekorps der Limburgse Jagers. Het is lang geleden, maar hij herinnert zich nog dat er veel repetities, beëdigingen en concerten waren met het Fanfarekorps.

De eerste taptoe in Delft werd gehouden op 21 en van 23 tot en met 28 augustus. Dit was een bijzondere ervaring voor iedereen, maar zeker voor Jan. Voor die gelegenheid werden de muzikanten van het Fanfarekorps gelegerd in het West-Friese Hoorn. De speciale rol van het Fanfarekorps was om vanaf de transen van de toren van de Nieuwe Kerk een aantal koralen uit Valerius' Gedenck-clanck en signalen (Model Taptoe) te spelen. Jan: 'Voor mij als 21-jarige trompettist was het bijzonder. Ik mocht het taptoe signaal en de Last Post spelen. Het was een fijn gevoel te staan boven het publiek uit.'

Jan van Els was een goed muzikant, want hij werd ook aangenomen bij de Kapel van de Koninklijke Luchtmacht, maar: 'het salaris was te laag.' Met de muziek als hobby kon hij veel meer verdienen en dat deed hij dan ook in Café-restaurant National in Venlo (5 jaar lang dansmuziek) en in een symfonieorkest. Rond zijn 70e jaar heeft hij de trompet een ereplaats gegeven en ze is nog steeds in zijn bezit. Als de 90-jarige op de radio de Limburgse jagersmars hoort, 'dan gaat de volumeknop meer open en ben ik terug in mijn verleden.'

<p>1. Fanfare
2. „Merck toch hoe sterck“
<i>van Valerius' Gedenck-clanck, uitgevoerd door het Fanfarekorps Limburgse Jagers (vanaf de toren).</i></p> | <p>10. Model Taptoe
<i>(vanaf de toren)</i>
11. „Gelukkig Vaderland“
<i>van Valerius' Gedenck-clanck (vanaf de toren).</i></p> |
|---|--|

TAPTOES DOOR ONZE MUZIEKKORPSEN

Tallose taptoevoorstellingen zijn door onze muziekkorpsen verzorgd in binnen- en buitenland. De opsomming is niet uitputtend, maar in Nederland valt te denken aan o.a.: Delft, Breda, Utrecht, Eindhoven, Den Bosch, Schoonhoven, Amersfoort, Tilburg, Soestdijk, Nijmegen, Assen, Almelo, Nunspeet, Ermelo, Harderwijk, Grouw, Dokkum, Venlo, Roermond, Weert, Heerlen, Kerkrade, Maastricht en vele andere steden en dorpen in Limburg.

Buitenlandse taptoes en aanverwante shows vinden tijdens de Venlo-periode plaats in o.a.: Vierssen (D), Mons en Brussel (B) en veel plaatsen rondom La Courtine, zoals Bourgneuf, Clermont Ferrand, Felletin, maar ook onderweg in Reims (F).

Tijdens de Seedorf-periode verschuift het accent uiteraard richting de Duitse steden. Er worden veel taptoes/muziekshows georganiseerd, veelal jaarlijks en vaak met een benefietkarakter. Zo dragen de Limburgse Jagers ook nog bij aan goede doelen. (Militär)Musikschau, Musikfestivals (Nato en/of Bundeswehr), Paraden der Nationen en Polizeischau sieren de jaarprogramma's van het Fanfarekorps. Plaatsen waar wordt opgetreden zijn o.a. Berlijn, Hamburg, Kiel, Rensburg, Neumünster, Hannover, Bremen,

Dortmund, Gelsenkirchen, Oberhausen, München, Stuttgart, Verden, Dillenburg, Diez, en Zeven (D).

Het mag gezegd worden dat de Limburgse Jagers vaak de krenten in de pap zijn. De reacties van het publiek en de pers bewijzen dat keer op keer. Een unieke combinatie van mars- en showmuziek, een strakke exercitie en de mooie ceremoniële tenues brengen de handen op elkaar.

Vanaf 1981 staan ook taptoes in Scandinavië op het programma. Zo zijn de muzikanten een zeer graag geziene gast in Abenraa (zo wil

men in 1986 per se de Limburgse Jagers, waardoor een reis naar Lourdes wordt geruild met de collega's van de Cavalerie), maar er worden ook shows gelopen in Slagelse en Kopenhagen (DK) en in 1988 in Stockholm (S). Ook hier met veel succes. Ook hier staan de kranten er vol van.

De Kolonel had gelijk...

oud Gouverneur van Voorst tot Voorst

Op 6 november 2023 jl is oud Gouverneur van Voorst tot Voorst overleden. Hij was sinds zijn aantreden in 1993 blijvend betrokken bij "zijn" regiment. Niet alleen bij ceremonieën en diners, maar juist ook bij de Jagers te velde. Meerdere malen bezocht hij hen oa in Duitsland en Bosnië, waar destijds het 42e bataljon LJ jaar in jaar uit werd uitgezonden. Vanwege zijn grote betrokkenheid is hij benoemd tot Limburgse Jager van verdienste.

Reactie **Arie van Dijke** oud-medewerker website RLJ en vm Towschutter 42 BLJ
In de begin jaren van de website van het Regiment Limburgse Jagers kwam ik Baron van Voorst tot Voorst geregeld tegen tijdens verschillende bijeenkomsten van ons Regiment, hij was toen Gouverneur van Limburg.

Het toeval wilde dat ik een paar dagen na een van die bijeenkomsten ingeplande werkzaamheden had aan het intercomsysteem in het Gouvernementsgebouw in Maastricht. Tijdens de bijeenkomst vertelde ik hem dat ik een paar dagen later voor werkzaamheden in het Gouvernementsgebouw zou zijn. Hij nodigde mij prompt uit om bij hem op de koffie te komen, wat ik ook gedaan heb. We hebben toen een leuk gesprek gehad over het Regiment en van alles en nog wat.

WILLEM PLINK

Op 25 oktober 2023 is overleden Luitenant-kolonel (titulair) Willem Plink. Overste Plink was een van de meest ingevoerde collega op gebied van tradities in het bijzonder op vaandels en hun opschriften. Om redenen dert hij als cavalerist ook ons Regiment door zijn kennis ondersteund heeft de vaandelopschriften van mei 1940 te verkrijgen is hem het predicaat Kolonel Antoni waardering verleend

PIET VERSTEEG

Op 10 oktober 2023 is oud TS korpraal Piet Versteeg overleden. Piet was werkzaam bij 42 BLJ als Chauffeur AMX gewonden transport en op de MGD in Seedorf. Daarnaast heeft hij met zijn hobby van dioramabouw bijgedragen aan de herinnering aan de Seedorf periode van 42 BLJ, oa een miniatuur legeringsgebouw SSVcie, dat in de Historische Collectie is opgesteld.

TOM HOVENIER

Op 12 augustus 2023 is Generaal-majoor Tom Hovenier overleden. Hij heeft tweemaal bij 42 BLJ gediend als C-Paostcie van 1965-1966 en van 1975-1976 als Commandant 42 BLJ. Nadien is hij nog commandant 41 Brigade en 4e Divisie geweest.

TOM EICH

Op 15 september 2023 is overleden de Indië-veteraan Tom Eich

Als een van de laatste uit te zenden troepen vertrok 425 Bataljon Infanterie op 25 maart 1949 per boot naar het toenmalige Nederlands Indië om op 10 oktober 1950, na vele omzwervingen (de trekvogels) op Java, op 10 oktober 1950, met een verlies van 14 kameraden terug te keren naar Nederland, waar ze met geen warm welkom werden ontvangen.

E.A. Eich, Ton was een van hen. De band die de militairen onderling hadden gekregen gedurende hun uitzending was echt hecht. En dat leidde tot wel 50 reünies van 425 BI door de jaren heen. Slecht de laatste jaren was de organisatie in handen van de Stichting Regiment Limburgse Jagers, voor dien hadden deze veteranen het zelf strak in de hand. Ton Eich speelde altijd zijn eigen rol. Veelal achter de schermen de trekker van 425 RI activiteiten; de stuwende kracht voor het realiseren van de bronzen plaat op het Monument van de Limburgse Jagers met de gesneuvelde collega's van 425 Bataljon Infanterie; het ontwerpen en realiseren van een vlag voor het Bataljon; mede initiatief nemer voor het realiseren van een boek over de ervaringen in Nederlands Indië van de manschappen van 425 Bataljon Infanterie. Niet voor niets werd Ton Eich al in 1971 door zijn collega's van het bataljon uitgeroepen tot erelid van het voormalig bataljon. Ook nadien bleef hij zich ook weer achter de schermen bemoeien met zijn bataljon: gaf tips aan de organisatoren van de reünies en corrigeerde op rustige toon collega's die even niet op het spoor zaten. En dat alles deed hij zonder strepen, sterren of balken.

Dat werd nog eens een keer duidelijk toen het Regiment Limburgse Jagers bij monde van luitenant-kolonel Ron Plender, commandant Regiment Limburgse Jagers, op 11 september 2020 de Antoni Waardering aan Ton Eich kon uitreiken. We nemen afscheid van een bijzondere Limburgse Jager!

Wij gedenken mede alle Regimentsgenoten, die in het afgelopen jaar ons ontvallen zijn en wensen hun nabestaanden veel sterkte toe het grote verlies te dragen.

De tweede helft van 2023 is een mooie periode geweest in de zin dat zowel 42 BLJ als RLJ zeer actief zijn geweest. Soms in de vorm van respectvolle aanwezigheid bij de naambordonthullingen van een tweetal gesneuvelde Limburgse Jagers, soms door het ondersteunen van een reünie. De naambordonthullingen dragen sterk bij aan de zichtbaarheid van de namen van Luc Janzen (A2, Echt) en Azdin Chadli (Slabroek, A50). Zij blijven daardoor leven in ons hart en geest. De woorden van onze regimentscommandant *"Dying for freedom isn't the worst that could happen, being forgotten is."* slaan de spijker op de kop.

Maar het is ook een mooie periode geweest als gevolg van de goede Regimentsweek en diverse reünies. Ik denk dan bijvoorbeeld aan de reünie van BLJ BALKAN / SFOR IV of de reünie voor alle verkenners van Seedorf tot heden. Ook de viering van de Phaff-dag in de Kumpulan te Bronbeek blijft mij bij. Momenten waarbij oud en jong elkaar konden ontmoeten en beelden konden uitwisselen met wederzijds begrip en nog meer saamhorigheid tot gevolg.

Saamhorigheid komt ook het uiting in het op gepaste wijze herdenken van onze overleden collega's. Om die reden hebben we ook een speciale "In Memoriam" bladzijde op de website gemaakt. Helaas hebben we deze bladzijde het afgelopen half jaar al meermaals moeten gebruiken voor enkele collega's.

Het meest in het oogspringend is voor mij wel de reünie van Dutchbat I tot en met IV op 4 november. Zo'n 28 jaar geleden stond ons bataljon klaar om Dutchbat III in de enclave Srebrenica af te lossen. Zo ver is het echter niet gekomen en heeft een deel van het bataljon onder leiding van de Acie vele vluchtelingen opgevangen in het gebied rond Tuzla. In de woorden van Commandant Landstrijdkrachten luitenant-generaal Martin Wijnen *"De inspanningen van Dutchbat I, II en IV stonden in*

de schaduw van Dutchbat III en zijn wellicht zelfs vergeten.....Die eerste juli-week van 1995 maakte de zaak voor Dutchbat totaal anders. Maar gedurende bijna 2 jaar dienden ook militairen van Dutchbat I, II en IV in een ingewikkelde missie, onder moeilijke omstandigheden. Dutchbat IV loste overigens niet Dutchbat III in de enclave af. Zover kwam het niet door de val. Dit was de compagnie in Simin Han. Die kreeg te maken met de tragische nasleep van de val en ving de vele vluchtelingen op in het gebied rond Tuzla.....Die tragische val maakte veel los in Nederland en de rest van de wereld." Hij benoemde verder het aanvullende leed door de negatieve berichtgeving over de missie. Een beeld dat helaas pas na meer dan 25 jaar enigszins werd rechtgezet.

Deze veteranen en hun thuisfront vingen vaak de klappen op en doen dat soms nog steeds. Bij deze wederom mijn diepe respect. Ik sluit mij graag aan bij de woorden van Dag Hammarskjöld: *"Peacekeeping is not a job for soldiers, but only soldiers can do it."* en de woorden van Douglas MacArthur: *"The soldier above all other prays for peace, for it is the soldier who must suffer and bear the deepest wounds and scars of war."* Wijze en tijdloze woorden die in de huidige tijd van conflict helaas nog steeds meer dan actueel en waar zijn.

Saamhorigheid is een belangrijk gegeven voor militairen en hun thuisfront. Het geeft steun tijdens moeilijke tijden, of het nu tijdens inzet is of daarna. Saamhorigheid komt niet pas bij een daadwerkelijke operationele inzet maar is vanaf het eerste moment van plaatsing van belang.

Dit is dus ook de reden dat de Stichting-Vereniging Regiment Limburgse Jager nog nauwer gaat samenwerken met het Regiment en het Bataljon. Dat gaan we zichtbaar maken door in de toekomst niet meer te spreken over SVRLJ maar gewoon over RLJ met ingang van 1 januari 2024. Daarbij is de insteek dat iedere Limburgse Jager

vanaf het eerste moment na plaatsing lid wordt van RLJ zodat we vanaf dan verder kunnen bouwen aan saamhorigheid.

Bij deze de oproep aan oudgedienden en donateurs om lid te worden van RLJ, zodat wij met u kunnen bouwen aan de toekomst en op gedenkwaardige wijze aandacht kunnen schenken aan ons verleden. Het liefst zie ik natuurlijk een stevige groei van betalende leden maar als dat even niet past dan is dat uiteraard geen probleem. Doel voor de toekomst is en blijft te zorgen dat de mannen en vrouwen die onder ons mooie vaandel dienen of gediend hebben, zich, nu en in de toekomst, verbonden blijven voelen met de familie "De Jager".

Hartelijke Limburgse Jagersgroet,
Huub Klein Schaarsberg

VOOR ELKAAR - ALTIJD

Begiftigd met de Ere-penning van de Provincie Limburg, 11 juli 2017

WAPENFEITEN / VAANDELOPSCHRIFTEN

Breda 1813, **Naarden** 1814, **Quatre-Bras** 1815, **Waterloo** 1815, **Tiendaagse Veldtocht** 1831, **Citadel van Antwerpen** 1832, **Venlo** 1940, **Roermond** 1940, **Zutphen** 1940, **West- en Midden-Java** 1946-1949, **Noord-Sumatra** 1947-1949, **Uruzgan** 2007

OVERIGE ONDERSCHIEDINGEN

ERE-PENNING van de Provincie Limburg 2017
FAHNENBAND Bundesrepublik Deutschland 2006

INZET VANAF 1950

Koude oorlog (1950-1989) - **Seedorf**: 1963-2006. - **Vm Joegoslavië**: **UNPROFOR-4** (Acie) 1995, **IFOR-1** 1996, **SFOR-4** 1998, **SFOR-8** (A+ Bcie) 2000, **KFOR-2** (Verkpel) 2000, **SFOR-11** 2001, **SFOR-15** (C-Cie) 2003. **Irak**: **SFIR-3** 2004 - **Afghanistan**: **ISAF BG III** 2007, **BG VIII** (A-cie) 2008, **BG IX** (BCie) 2009, **BG XII** 2010 - **Curaçao**: **CidW 6** (Acie) 2011, **CidW 7** (Bcie) 2011, **CidW 16** (Ccie) 2014 - **Uganda**: 2015 **ACOTA** (A, B Cie) - **Jordanië**: 2015 **ATFME** (B, C, D Cie) - **Mali**: 2017 **MINUSMA** (A, B, C, D Cie). **Litouwen**: **Enhanced Forward Presence (EfP)** 2018-2022 - **Afghanistan**: **Resolute Support (RS)** DCie, CCie, BCie en Acie - **Iraq**: **CBMI** Trainingsmissie DCie, CCie, BCie en Acie - **Iraq**: **CBMI Force Protection** Erbil International Airport CCie

ZUSTER REGIMENT

Regiment Chasseurs Ardennais te Marche-en-Famenne, België, Lkol BEM Thiry

REGIMENTSOUDEST

Brigade-generaal R.J. Querido

REGIMENTSRAAD

RC Lkol R.Plender, RO Bgen R.J. Querido, RegAdj G. Theunissen, RegKap P. van Haren secr Aooi bd M.Verbaant, Maj bd J. Pluijmen, Kol H. Klein-Schaarsberg, Maj bd J. Pluijmen, Lkol bd C.J.M. van der Ploeg.

STICHTING REGIMENT LIMBURGSE JAGERS | SRLJ

Ereleden: Mevrouw M. van der Hoeven, Kap bd K.G.M van Dreumel, Lkol bd N.C.S. Vroom

VETERANEN VERENIGING REGIMENT LIMBURGSE JAGERS | VVRLJ

Erelid: Lkol bd C.J.M. van der Ploeg

STICHTING & VERENIGING REGIMENT LIMBURGSE JAGERS | SVRLJ

BESTUUR • **Voorzitter**: Kol H. KleinSchaarsberg (per jun 2023) • **Secretaris**: Aooi bd M.M.B.G. Verbaant • **Penningmeester**: Maj bd J. Pluijmen • **Activiteiten**: Kap bd F.J.W.M. van Hoof, Maj D. Hoff • **Administratie**: Aooi G.W.J.M. Geven • **Communicatie**: Aooi bd M.M.B.G. Verbaant • **GORKKL VP**: Maj bd J. Bijl • **Historie**: Vacant • **NOS & WebwinkelRLJ**: Kap bd D.J. Villanueva

Secretariaat: secr@limburgsejagers.nl

Reknr IBAN NL53 RABO 01423.59.696 tnv SRLJ

Contact Algemeen: info@limburgsejagers.nl

HISTORISCHE COLLECTIE REGIMENT LIMBURGSE JAGERS

Bezoek elke dins- en donderdag van 10.00-15.00 via wachtgebouw De Ruyter van Stevenick kazerne te Oirschot, aanmelden per e-mail: jmhvanommen@gmail.com - hc@limburgsejagers.nl

Conservator Historische Collectie RLJ: Lkol bd J. van Ommen

Medewerkers HC: Wmr bd R.H.N. Daemen, LJer bd H. Pook, Kpll bd L. van Es, Lkol bd N.C.S. Vroom

Medewerker beeld en geluid: Kpl1 bd Chris van Straaten

(foto@limburgsejagers.nl)

Medewerker Muziek: LJ bd R. Jennen

Medewerker Landstormkorps: K. van de Windt

VERENIGING REÛNIEORKEST LIMBURGSE JAGERS | ROLJ

Repetitielokaal: zaal Linne

Voorzitter: LJer bd M. van Sloun

Dirigent: Dhr Stoffels

Contact: rolj@limburgsejagers.nl

redrolj@limburgsejagers.nl

TAMBOER- & FANFARE KORPS

LJer bd R.Jennens (muz@limburgsejagers.nl)

DEMONSTRATIE-COMPAGNIE

Limburgse Jager bd H.Siddre (hanssiddre1@gmail.com)

432/16 BATALJON

Limburgse JagerJ bd F. Poeth (frankpoeth@home.nl)

17 BATALJON

Lkol bd A. van de Loo (a.vanderloo@ziggo.nl)

WEBMASTERGROEP EN FACEBOOK RLJ, 42 BLJ, ROLJ, VVRLJ

Via bestuurslid communicatie

E-mail: comm@limburgsejagers.nl

UITGEVER | TEKST & BEELDREDACTIE

Lkol bd N. Vroom

E-mail: vroom@home.nl, Tel: 043 364 9639

P. Volderstraat 103 - 6231 LB Meerssen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

